

Κ. ΜΥΡΤΙΔΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Λυρικά έπύλλια

Ο ΠΟΥΚΡΑΤΗΣ - Ο ΙΒΥΚΟΣ - Ο ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ -
(έπαινεθέντα έν τῷ Μιστριωτείῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ)
Λυρικῶν ποιημάτων τοῦ 1922

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ - Ο ΦΑΕΘΩΝ - Ο ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΙΣΒΗ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ : Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ - Ο ΞΕΣΩΤΡΙΣ -
Η ΣΥΡΙΓΞ - ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ - Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ -

(δεκατέτραστα ἄσματα)

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΛΑ

ΔΑΥΡΙΔΟΥ

ΑΥΣΟΝ ΑΡΙΘ

'Αλλ' ἦ καρδία μου ἐτρόθη,
ὁ θησαυρός μου κατεπόθη
εἰς λίμνης κολυμβῶν νερά.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΟΛ. Σ ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

ΠΑΝΑΓΗ ΣΚΟΥΖΕ 2

1928

BE 08-K-
FIVE 27-N OF RAINING

026000305145

MONITORING IDANINCA

413

~~BK~~
A 143

Αρ. Εισ. 129773

Κ. ΜΥΡΤΙΛΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΟΥ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Λυρικά έπύλλια

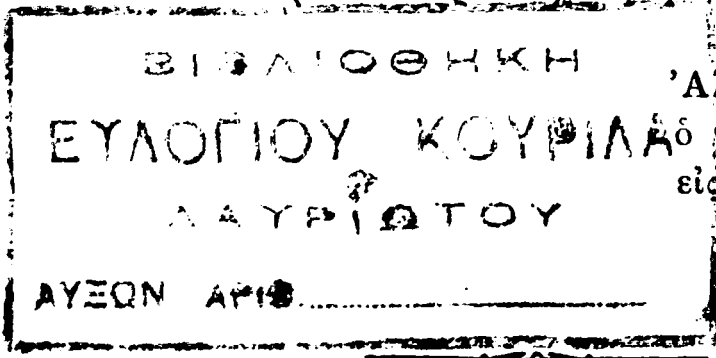
Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ - Ο ΙΒΥΚΟΣ - Ο ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ -
(έπαινεθέντα έν τῷ Μιστριωτείῳ ποιητικῷ διαγωνισμῷ)

Λυρικῶν ποιημάτων τοῦ 1922

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ - Ο ΦΑΕΘΩΝ - Ο ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΉΘΙΣΒΗ -

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ : Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ - Ο ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ -
Η ΣΥΡΙΓΕ - ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ - Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ -

(δεκατετράστιχα άσμάτια)

Άλλ' ή καρδιά μου έτρώθη,
ό θησαυρός μου κατεπόθη
εις λίμνης κολυμβῶν νερά.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΣΩΛ. Σ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΔΑ

ΠΑΝΑΤΗ ΣΚΟΥΖΕ 2

1928

ΕΥΛΟΓΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

ΑΝΑΤΟΜΙΑ

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΠΡΩΤΟ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΝ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ

Απαγορεύεται πᾶσα ἀνατύπωσις ἀνευ τῆς ἐγγράφου
ἀδείας τοῦ συγγραφέως.

ΤΗ, ΣΚΙΑ,
ΤΗΣ ΠΟΛΥΦΙΛΗΤΟΥ ΜΟΙ ΣΥΖΥΓΟΥ
ΣΜΑΡΟΥΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥΠΟΛΙΤΙΔΟΣ

ἀποθανούσης μοιραίως ἐν ἀκμῇ καὶ κάλλει
τῇ 8]21 Σεπτεμβρίου 1921
ἐν τοῖς παρὰ τῷ Αἴμῳ Λουτροῖς τοῦ Χισσὰρ

ἀφιερῶ

ΤΑ ΜΟΙΡΑΙΑ

Ε. ΜΥΡΤΙΛΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ

Τὰ ἐν τῇ προκειμένῃ συλλογῇ λυρικά ἐπύλλια ἐποιήθησαν ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ διαστήματι ὑπὸ τὸ κράτος μεγίστου ψυχικοῦ ἄλγους ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ ἀπωλείᾳ προσφιλοῦς μοι καὶ μόνης ἐν τῷ κόσμῳ παρηγόρου μοι ὑπάρξεως, εἰς τὴν σκιὰν ἧς καὶ ἀφιερῶ αὐτά. Σμιλεύων κατὰ διάνοιαν ἡμέρας καὶ νυκτὸς τοὺς στίχους τῶν ἐκ τῆς ἱστορίας καὶ τῆς μυθολογίας ληφθεισῶν μοιραίων ὑποθέσεων προσεπάθουν νὰ διασκεδάσω τὴν καταλαβοῦσαν τὴν ἀπαρηγόρητον ψυχὴν μου βαρεῖαν θλίψιν καὶ στυγνὴν μελαγχολίαν ἐπὶ τῷ μοιραίῳ τῆς ἀτυχοῦς συζύγου μου θανάτῳ. Τούτων τὰ τρία πρῶτα ὑποβληθέντα εἰς τὸν κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο προκηρυχθέντα πρῶτον Μιστριώτειον ποιητικὸν λυρικῶν ποιημάτων διαγωνισμόν ἐπηνέθησαν ὑπὸ τῆς ἑλληνοδίκου ἐπιτροπείας. Παρατίθεμαι χάριν τῶν ἀναγνωστῶν ἐνταῦθα τὸ ἀφορῶν εἰς ταῦτα μέρος τῆς δημοσιευθείσης τῆς κρίσεως ἐκθέσεως, ἀναγνωσθείσης τῇ 17ῃ Ἀπριλίου τοῦ 1922 ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ τῶν κριτῶν κ. Ἀνδρέου Ν. Σκιαῖ, καθηγητοῦ τοῦ ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου, παραλείπων ἐνίας λεπτομερείας καὶ τὰ ἀναγνωσθέντα πρὸς τὸ κοινὸν ἐκ τῶν ἐπυλλίων ἀποσπάσματα.

« Ἐτέρα συλλογὴ ποιημάτων φέρει τὴν ἐπιγραφὴν » *ὁ Πολυκράτης, ὁ Ἴβυκος, ὁ Κυπάρισσος*» καὶ ὡς διακριτικὸν ρητὸν τὸν καλῶς ἐκλεγέντα στίχον τῆς Ὀδυσσεΐας «*ἀλλ' ἄγε πείρησαι, σκέδασον δ' ἀπὸ κήδεα θυμοῦ*». Σύγκειται δ' ἐκ τριῶν λυρικῶν ἐπυλλίων ἐλευθέρως μεταπεφρασμένων καὶ διεσκευασμένων ἐκ ποιημάτων ξένων ποιητῶν, ὧν τὰ δύο πρῶτα εἶναι τοῦ Schiller, τὸ δὲ τρίτον τοῦ Ὀβιδίου. Ἄπαντα τὰ ποιήματα τῆς συλλογῆς ταύτης εἶναι πολὺ ἐκτενέστερα τῶν πρωτοτύπων, αἱ δὲ προσθῆκαι, ἅς παρενέβαλεν ὁ ἡμέτερος ποιητὴς

εἶναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον λίαν ἐπιτυχεῖς Ἐκ τῶν καλῶν προσθηκῶν, δι' ὧν ἐπαυξάνεται τὸ κάλλος τῶν προτύπων ἀξιολογωτάτη εἶναι ἢ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἰβίκου περιγραφῆ τῆς πανηγύρεως τῶν Ἰσθμίων, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι μικρότεραι πολλαχοῦ Οὐχ ἦττον ἐπιτυχεῖς εἶναι καὶ μεταβολαί τινες τοῦ πρωτοτύπου, ὅπως παραδείγματος χάριν ἐν τῇ ἐβδόμῃ στροφῇ τοῦ Πολυκράτους, ἔνθα ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀποστατήσαντος ἄρχοντος τῆς Μιλήτου παρίσταται κομιζομένη ἐντὸς σάκκου, ὅχι δὲ ἐντὸς λεκάνης, ὡς παρὰ τῷ Schiller. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἄσματι τοῦ Ἰβύκου ἡ περιγραφὴ τοῦ χοροῦ τῶν Ἐρινύων εἶναι συντομωτέρα ἅμα καὶ σαφεστέρα ἢ ἐν τῷ πρωτοτύπῳ Σύγκεινται δὲ καὶ τὰ τρία ποιήματα ταῦτα ἐκ στροφῶν ἑξακάλων, ἀλλὰ κατὰ διάφορον ἐν ἑκάστῳ ποιήματι τρόπον συντεταγμένων, ὥστε ἕκαστον ποίημα ἔχει διάφορον μέτρον, σοβαρώτερον μὲν ὁ Πολυκράτης καὶ Ἰβυκος, γοργότερον δὲ ὁ Κυπάρισσος. Ἀπάντων δὲ τῶν ποιημάτων τὸ μέτρον εἶναι ἀβίαστον, εὐκαμπτον καὶ ἁρμονικόν, ὥστε κατὰ τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν χάριν τῆς στιχουργίας ἡ συλλογὴ αὕτη κατέχει τὰ πρωτεῖα. Ὁμοίως καὶ ἡ γλῶσσα τῶν ποιημάτων εἶναι εὐκαμπτος καὶ ἁρμονικὴ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δὲ καὶ ὁμαλὴ καὶ ὁμοιόμορφος, διότι σπανίως μόνον ἀπαντῶσιν ὑπερβολικῶς ἀρχαϊκὰ στοιχεῖα, ἔτι δὲ σπανιώτερον καὶ μόνον ἐν τῷ Κυπαρίσσω ἀνοίκεια δημώδη Τὸ ἦθος πάντων τῶν ποιημάτων εἶναι γαλήνιον καὶ εἰδυλλιακόν, ὃ δὲ ποιητῆς φαίνεται λίαν εὐαίσθητος πρὸς τε τὰς φυσικὰς καλλονὰς καὶ τὰ ψυχικὰ παθήματα τῶν ἀνθρώπων ».

Ἐν παραρτήματι δὲ διὰ τὸ ὁμοιογενὲς τῆς γλώσσης ἐπισυνάπτονται καὶ πέντε λυρικά ἄσματα, ποιηθέντα πρὸ πολλῶν ἑτῶν, ἢ **Σεμίραμις**, ὁ **Σέσωσις**, ἢ **Σύριγξ**, τὸ **Κολοσσαῖον** καὶ ὁ **Ἀλάριχος**, ὧν ἕκαστον ἀποτελεῖται ἐκ δύο δεκατετραστίχων (σοννέτων).

Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ

Η

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΘΟΝΕΡΟΝ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ᾄσμα

«Ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι τὸ Θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἔστι φθονερόν
Οὐδένα γάρ κω λόγω οἶδα ἀκούσας ὅστις ἐς τέλος οὐ
κακῶς ἐτελεύτησε πρόοριζος, εὐτυχέων τὰ πάντα.»

Ἡρόδοτος.

Ο ΠΟΛΥΚΡΑΤΗΣ ἢ ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΦΘΟΝΕΡΟΝ ΤΟΥ

ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΙΣΜΑ

«Ἐμοὶ δὲ αἰσαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσι
τὸ θεῖον ἐπισταμένῳ ὡς ἔστι φθονερόν . . . Οὐδένα γάρ κω
λόγῳ οἶδα ἀκούσας ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε
πρόρριζος εὐτυχέων τὰ πάντα».

Ἡρόδοτος.

Ἐκ τῶν ὑψηροφῶν μεγάρων,
στιλβόντων ἐκ λευκῶν μαρμάρων,
περισκοπεῖ ἐν ἡδονῇ,
τὴν δ' ὄψιν ἅμα φαιδρυνόμενος
καὶ πρὸς τὸν ξένον του στρεφόμενος
λέγει μειλίχῳ τῇ φωνῇ:

«Ἰδέ, τῆς χώρας ἄρχω ταύτης·
ἄστος, ποιμήν, ἀγρότης, ναύτης,
τῷ σκήπτρῳ μου πάντες πιστοί·
οἱ στόλοι μου τοὺς πόντους σχίζουσιν,
στρατοὶ τὸ κράτος μου στηρίζουσιν,
ἡ εὐνομία θαυμαστή.

*) Ὁ μῦθος κατὰ τὸν Ἡρόδοτον (III, 39-44 καὶ 120-126) καὶ κατὰ τὸν Schiller, der Ring des Polykrates (gedichte der dritten Periode).

«Ὁμολογεῖς ὅτ' εἶμ' εὐδαίμων;».

«Ὅντως ἢ τύχη τῶν πολέμων

ἠϋνόησέ σοι δασιλῶς·

τῶν ἀντιπάλων σου ἐκράτησας

κι' εἰς τὸν βασιλείον ἐπάτησας

τῆς Σάμου θρόνον ἀσφαλῶς·

«ἐν ὅσῳ δ' ὅμως ζῆ κι' εἰς μόνον

ἐχθρός σου, τὸν τῶν ἄλλων φόνον

φοβοῦ μήπως ἐκδικηθῆ·

δι' ὃ ἐξήνεγκε τὸ στόμα σου

λόγον ἀγέρωχον καὶ τῶμα σου

ἀμέριμνον μὴ κοιμηθῆ».

Μόλις τὸν λόγον του περαίνει

ὁ Ἄμασις κι' εὐθύς εἰσβαίνει

ἐξάγγελος τάδε φωνῶν:

«ὦ ἄναξ κι' οἱ παρόντες χαίρετε·

τῆς θείας Σοι εὐνοίας φέρεται

αὐθις τεκμήριον τρανόν.

«Ὁ Εὐῶθις, ἄρχων τῆς Μιλήτου,

μετὰ πολλοῦ στρατοῦ ὀπλίτου

ἠττήθη χθὲς ἀγωνισθεὶς

καὶ εἰς αἰσχρὰν φυγὴν τραπόμενος

καὶ κατὰ πόδας διωκόμενος

ἀπέθανεν ἀκοντισθεὶς».

Τεφρὸν δὲ σάκκον ἄμ' ἀνοίγει
καὶ τοὺς παρόντας φρίκης ρίγη
διέδραμον μετὰ παλμῶν·
κάρα ἐφάνη ἔτ' ἀχνίζουσα
μορφὴν γνωρίμου ἐνθυμίζουσα
πρὸ τῶν ἐκθάμβων ὀφθαλμῶν.

«Ὁ στρατηγός σοι ταύτην δῶρον,
ὡς πρῶτον τῆς Μιλήτου φόρον,
Πολύδωρος, ἄναξ, δωρεῖ».

Ὁ ἄγγελος προσθεὶς ἐστήλωσεν
εἰς τράπεζαν, ἣν ἐβεβήλωσεν
ὁ στάζων λύθρος αὐθωρεῖ.

«Ἀλλὰ καὶ οὕτω σὺ δυσπίσται
τῇ τύχῃ· αὐτὴ ἢ ἀρίστη
Πολύκρατες, τῶν συμβουλῶν.»

Σύννοός ὁ Ἄμασις ἐφώνησεν,
ἐν ᾧ τὸ βῆμά του ἐκλόπισεν
φόβος δεινῶν καὶ ἀπειλῶν.

«Τριήρεις ἔχεις ἐν θαλάσῃ·
εὐκόλως ταύτην συνταράσσει
ἐγείρων σάλους ὁ βορρᾶς·
λογίσθητι ποσάκις μνήματα
τοῖς στόλοις ἤνοιξαν τὰ κύματα
καὶ τοῖς δυνάσταις συμφοράς».

Ἄλαλαγοὶ καὶ εὐφημίαι
μακρόθεν φθάνουσαι ὄξεϊαι
τὸν διακόπτουσιν εὐθύς·
ὁ στόλος καταπλεῖ πλησίστιος
εἰς τὴν ἄκτὴν καὶ πολυίστιος
ἀράζει λαφυροβοριθῆς.

«Ἡ τύχη σου πολὺ μεγάλη·
τοιαύτης δὲ σπανίως ἄλλοι
ἀπήλαυσαν ἐπὶ τῆς γῆς·
ἀλλὰ γινώσκων τὴν ἀστάθειαν
δεῖξον τοῖς δώροις τῆς ἀπάθειαν»,
εἶπεν ὁ ξένος θυμαλγῆς.

«Ἀπὸ πολλοῦ διαθρουλεῖται,
ὅτι ἡ Σάμος ἀπειλεῖται
ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς Κρητῶν·
σκέψαι τὴν τῶν ἀκτῶν ἐρήμωσιν
καὶ τὴν ἐκ ταύτης σὴν ἀτίμωσιν
πρὸ τῶν θρασέων πειρατῶν».

Αὐλοὶ καὶ σάλπιγγες ἠχοῦσιν
κι' ἐκ τοῦ λιμένος προχωροῦσιν
ἀνδρῶν χοροὶ δαφνοστεφεῖς·
παιὰν κατὰ μικρὸν ἐντείνεται
κι' ἡ λέξις *Νίκη* διακρίνεται
ἐν τοῖς ἀλαλαγοῖς σαφῆς·

Καὶ ἤδη πρὸ τῶν ἀνακτόρων
ἐνέπλησε τὸν μέγαν χῶρον
λαὸς πολὺς ἐνθουσιῶν.

Οἱ βασιλεῖς ἀνηυφημήθησαν.

Ἐν ναυμαχίᾳ ἐνικήθησαν
οἱ Κρηῆτες μετ' ἀπωλειῶν,

καὶ κλύδων ἔστεψε τὴν νίκην,
ὃν ἤγειρε συμμάχου δίκην
ὁ ἐνοσίχθων Ποσειδῶν.

«Ὅντως, μὰ τὸν καλόν σου δαίμονα
νὰ σ' ὀνομάσω νῦν εὐδαίμονα
πρέπει, οὐδέν σοι ἐμποδῶν.

«Ὅμως, Πολύκρατες, φοβοῦμαι
διὰ τὸ μέλλον· ἐνθυμοῦμαι
ὅτι τὸ θεῖον φθονερόν.

Θνητὸς νὰ ζήσῃ δὲν ηὐδόκησεν
ἀλύπως, ὅπως προσεδόκησεν
ἢ εὐφροσύνη πρὸς καιρόν.

«Μόν' ἢ ζωὴ τῶν ἀθανάτων,
ὡς ρεῖθρον διαυγὲς ναμάτων,
ρέει ἀμέριμνος, φαιδρά».

Εἰπὼν ὁ ξένος, ἐσιώπησε,
βαθὺ στενάξας δ' ἐσκυθρόπησε
καὶ γύνει δάκρυα ἀδρά.

«Κι' ἐγώ ποτ' ἄλλοτ' ἠὺδαιμόνου
κι' ἐν τῇ χαρᾷ μου ἐλησμόνου
ὅτι τὸ θεῖον φθονερόν.

Εἶχον ἀπέραντον βασίλειον
κι' ὑπὸ τὸν ζωοδότην ἥλιον
υἷόν, τὸν μόνον θησαυρόν.

» Ἄλλ' ἡ καρδία μου ἐτρόθη·
ὁ θησαυρός μου κατεπόθη
εἰς λίμνης κολυμβῶν νερά·
ὁ θρόνος Τάρταρός μοι φαίνεται
κι' ἐντός μου πλανωμένου μαίνεται
ἔκτοτε λαῖλαψ φοβερά.

«Δι' ὃ σὺ πρόλαβε τὸν φθόνον
καὶ τοὺς Θεοὺς ἐξιλεῶνων
ἀπότεινον αὐτοῖς εὐχὴν,
τὰς δωρεάς των νὰ συμμείξωσιν
λύπαις τισὶ καὶ ν' ἀποδείξωσιν
ἀφθόνητον τὴν παροχὴν.

«Καὶ οὗτοι ἂν ἀπαρνηθῶσιν
τὴν σὴν εὐχὴν ν' ἀποδεχθῶσιν,
αὐτενεργῶν εἰλικρινῶς
λύπην ἐν σοὶ αὐτὸς προκάλεσον
καὶ τὴν χαρὰν σου καταπάλαισον
δι' ἀτυχήματός τινος.

«Ὅ,τι φιλεῖς τῶν σῶν πραγμάτων
ἐξόχως, ἔνδον τῶν κυμάτων
ρίψον διὰ τῆς σῆς χειρός.

Ὅσοι διέζησαν θεσπέσια
ἐν εὐφροσύνῃ, φεῦ! ἀπαίσια
ἀπέθανον ὀδυνηρῶς».

Ὁ Πολυκράτης ὅλως φρίσσει
ἐπὶ τῇ ἐξομολογήσει
τοῦ ξένου του καὶ συμβουλῆ.

«Ἐκ τῶν πραγμάτων μου κειμήλιον
νομίζω τοῦτον τὸν δακτύλιον»,
ἀπήντησε φωνῇ δειλῇ.

«Τοῦτον ἐγὼ ταῖς Ἐρινύσι,
ἂν ἤθελόν μοι συγχωρήσει
τὸν ὄλβον μου, ἀφιερῶ».

Κι' ἐπὶ τὸν πόντον, ὅς ἠνοίγετο
πρὸς ἔω ἀχανῆς, ἀνήγετο
σύν τρόπῳ ὅλως σιγηρῶ.

Κι' ἐκ τῆς κωπῆρους του ἀκάτου
πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ φιλτάτου
ἐξέλκων ἀπὸ τῆς χειρός

εἰς τῆς θαλάσσης τὸν ἀνήλιον
βυθὸν εἰσρίπτει τὸν δακτύλιον,
στενάζων ἅμα γοηρῶς.

Τῇ δ' ἕκτη ἕκτοτε πρωΐα,
ἐν ᾧ δεινὴ μελαγχολία
τὸν Πολυκράτη ἀνιᾶ,
ἰχθύς τις μέγας προσκομίζεται,
ὃν ἄλιεὺς αὐτῷ χαρίζεται
καὶ προσφωνῶν ἐνθουσιᾶ.

«ὦ βασιλεῦ, αἰεὶ εὐτύχει·
οὐδέποτε ἔχω ἐπιτύχει
τοιαύτης ἄγρας μέχρι νῦν·
δι' ὃ Σοι τὸν ἰχθύν χαρίζομαι
καὶ τῆς ἀγάπης μου λογίζομαι
τοῦτο ἀπόδειξιν τρανήν».*

«Καλῶς ἐποίησας κομίσας
τὸ δῶρον», εἶπεν εὐφημήσας
ὁ τύραννος τῷ ἄλιεϊ·
τοῖς λόγοις καὶ τῷ δώρῳ ἤδεται·
ἀργύριον δ' αὐτῷ προσδίδεται
καὶ σύνδειπνον τὸν ἀξιοῖ.

Ὁ μάγειρος δὲ μετ' ὀλίγον
τὴν ἔκπληξιν του καταπνίγων
ἐντὸς ἀλαλαγμῶν φαιδρῶν.
«Ἰδέ, ᾧ ἄναξ, τὸν δακτύλιον,
ὃν ἔφερες, λαμπρὸν ὡς ἥλιον,
τῆς τύχης Σου φῶς ἀμυδρόν»,

κραυγάζει προσδραμῶν ἀντίος.

« Ἐν τῷ στομάχῳ τοῦ ἰχθύος
εὖρον αὐτὸν μετὰ χαρᾶς·
ἢ τύχη Σου δὲν ἔχει ὄριον
κι' εἴθ' εἰς τὸ μέλλον μηδὲ μόριον
νὰ δοκιμάσης συμφορᾶς ».

Ὁ ξένος δ' εἶπε φρίσσων ὄλος.

« Πολύκρατες, ἀναμφιβόλως
εἶναι τὸ τέλος σου ἐγγύς·
τῆς σωτηρίας μου κηδόμενος
ἀναχωρῶ, συναισθανόμενος
τὸν θεῖον φθόνον ἐπὶ γῆς.

« Φεῦ! οἱ θεοὶ τὸν ὄλεθρόν σου
κατέγνωσαν κι' ἐξίλασμόν σου
ἀπέκρουσάν πασιφάνως·
φεύγων ἀφίνω σοι τὰ ξένια,
μήπως μὲ πλήξῃ ἢ δυσμένεια
αὐτῶν, ὡς ξένον σου δεινῶς ».

Καὶ δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος
κι' ἐπηκολούθησεν ὁ φόνος
τοῦ πανευδαίμονος θνητοῦ·
ὄνειρων ὄψεις καὶ μαντεύματα
καὶ τὰ τῶν φίλων ἰκετεύματα
δὲν τὸν ἀπέτρεψαν αὐτοῦ.

Ὁρείτης, τῶν Λυδῶν σατραπῆς,
ὑπὸ τὸ πρόσχημα ἀγάπης
καὶ συμφερόντων του κοινῶν
ἐν Μαγνησίᾳ τὸν ἐξένισε
καὶ εἰς τὸν φρόνον του ἡσμένισε
διὰ βασάνων ἀλγεινῶν.

Τὸ πτώμα του ἀνεσταυρώθη
κι' ἐπὶ τοῦ τείχους ἐστηλώθη
βορὰ σκολήκων καὶ μυιῶν·
κι' ἐκεῖ παρέμεινε βρεχόμενον
κι' ὑπὸ τοῦ Φοίβου θερμαινόμενον
ὄζον φρικτῶς κι' εὐρωτιῶν.

Κι' ἠλήθευσε τοῦ βασιλέως
οὕτως ἡ πρόρρησις ταχέως,
ὅτι τὸ Θεῖον φθονερόν.
Τὸν ὄλβον οἱ Θεοὶ προώρισαν
δι' ἑαυτούς, βίον δ' ἐπόρισαν
εἰς τοὺς ἀνθρώπους λυπηρόν.

Ο ΙΒΥΚΟΣ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ἄσματα δύο

«δὲν ὑπνώττει
ἡ Νέμεσις πρὸ τῶν ἀδικιῶν».

Ο ΙΒΥΚΟΣ *)

ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΙΣΜΑΤΑ ΔΥΟ

Ἄσμα πρῶτον

«Ἴὼ φίλοκερδέα φύλα
ληστέων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;»
Παλατ. Ἀνθολογία

Τὰ Ἴσθμια ἢ Κόρινθος τελεῖ
καὶ εἰς τὸ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος
τῶν Πανελλήνων τὰς φυλάς καλεῖ.
Ἄφ' ἡμερῶν ἐκεῖ συμφύρονται
πλήθη λαοῦ, ἃ συναγείρονται
ἀπὸ θαλάσσης καὶ ξηρᾶς συγχρόνως.

Ἐκεῖ παρίσταται ὁ εὐφραδῆς
κι' εἰς πᾶν νεωτερίζων Ἀθηναῖος,
ὁ Ἴων, ἔμπορος μεστὸς χλιδῆς,
φαιδρός, ἀγγίνους, χαριέστατος,
ὁ Δωριεύς, ὁ σωφρονέστατος,
σιωπηλός, ἀπέριτος, γενναῖος,

*) Ὁ μῦθος κατὰ τὸν Σουίδαυ καὶ τὸν Schiller, die Kranische
des Ibykus [gedichte der dritten Periode].

ὁ Αἰολεύς, τὸ ἦθος νωχελῆς
κι' εἰς τὴν φιληδονίαν φύσει κλίνων.

Ἄγῶνες μουσικοὶ ἠδυμελεῖς
κι' ἵπποδρομῖαι ἐκηρύχθησαν
καὶ ἀθληταὶ πολλοὶ ἀφίχθησαν
πρὸς κτῆσιν τοῦ στεφάνου ἐκ σελίνων.

Ἐκ τοῦ Ρηγίου καὶ ὁ ποιητῆς
ὁ θεῖος Ἴβυκος ἐκεῖ προσπλέει
καὶ οὐ μακρὰν τῆς Ἰσθμικῆς ἀκτῆς
προσορμισθεὶς πεζὸς πορεύεται
κι' εἰς τοὺς ἀγῶνας ὄνειρεύεται
ἐπευφημίας κι' εἰς τὸ μέλλον κλέη.

Ἡ τοῦ Ἀκροκορίνθου κορυφὴ
ἐκ τῶν βουνῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς του πλήττει
καὶ εἰς κοιλάδα πιτυρηρεφῆ
συντέμνων τὴν ὁδὸν εἰσδύεται,
ἀλλ' ἡ καρδία του ἐκλύεται
τῆς ἠρεμίας ἔνεκα καὶ φρίττει.

Ἐψόθεν ἵπταται ἀκολουθοῦν
γεράνων σμῆνός τι ἐν τῷ αἰθέρι,
ὅπερ θερμότητα καὶ φῶς ποθοῦν
πρὸς ἔω κρῶζον διευθύνεται,
ὅπου τὸ ἔαρ ἐπεκτείνεται
καὶ τοὺς σμαράγδους τῆς ἡ φύσις φέρει.

«Σᾶς χαιρετίζω σύνοδοι πτηνοὶ
κι' ἐδῶ πιστοὶ ὡς πρὶν ἐν τῷ πελάγει·
ἔστε μοι εὐτυχίας οἰωνοί·
παρεμφερῆ τὸν βίον ἔχομεν
κι' εἰς εὖρεσιν ξενίας τρέχομεν,
ὅπου ἡ μοῖρα ἐκάτέρους ἄγει.

«Εἶθε τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ ἡμῶν
νὰ εἶναι αἴσιον χωρὶς ὀδύνης,
κι' ἐμὲ μὲν ἀρετὴ ὡς ἡγεμῶν,
ὑμᾶς δὲ Ζέφυρος πτερόεντας
νὰ φέρ' εἰς τόπους ἀνθεμόεντας,
ἀνάπλεως αἰθρίας καὶ γαλήνης».

Εἰπὼν ταῦτ' ἐσωτέρω προχώρεῖ
ἐπιταχύνας εὐελπὶς τὸ βῆμα,
ἀλλ' αἴφνης τὴν ὁδὸν τοῦ θεωρεῖ
ληστὰς τρεῖς πρόσω ἀποκλείοντας
καὶ πρὸς αὐτὸν κορύνας σείοντας,
τῆς ἀπληστίας των μοιραῖον θυμα.

Πῶς εἰς τὴν βίαν καὶ ἰσχὺν τριῶν
αὐτὸς ὁ ἄμαχος ν' ἀντιπαλαίση;
Μετὰ βραχεῖαν πάλην πνευστιῶν
κατέπεσε κι' ἡ χεὶρ ἠδράνησεν,
ἥτις λυρῶν χορδὸς ἐτάνυσεν,
ὅπως ὁ ψάλτης ὕμνους τοῦ τελέση.

Μάτην αἰμόφυρτος ἐκ τῶν πληγῶν
ἀνθρώπους καὶ Θεοὺς ἐπικαλεῖται·
ἢ τῶν ἀλγογενῶν του οἰμωγῶν
ἤγὼ μακρόθεν μόνον μαίνεται,
ἀλλὰ σωτὴρ οὐδεὶς ἐμφαίνεται,
οὐδ' ὑπαρξίς τις ζῶσά που κινεῖται.

«Οὕτω λοιπὸν διὰ χειρὸς ληστῶν
θὰ τελευτήσω ἄκλαυστος ἐν ξένη
καὶ οἱ Θεοὶ θεράποντα πιστὸν
οὐδόλως νῦν θὰ ἐλεήσωσιν,
ἀλλ' ἀνεκδίκητον θ' ἀφήσωσιν
τὸν ἄδικόν μου θάνατον ἐν γένει;»

Καὶ βαθμηδὸν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοὶ
ὑπὸ πυκνῆς ἀχλύος συσκοτοῦνται
κι' ἐξασθενοῦσι σφόδρα οἱ παλμοί,
ὅτ' ἄνω του πτερὰ συγκρούονται
γεράνων καὶ κρωγμοὶ ἀκούονται
κι' αἱ τῶν πιτύων κορυφαὶ donoῦνται.

«Σᾶς ὑπακούω, σύνοδοι πτηνοί,
κι' εἰς τὴν ὑστάτην μου πνοὴν παρόντες·
ἂν μηδεμία ὑψωθῆ φωνὴ
ὑπὲρ ἐμοῦ, σεῖς μαρτυρήσατε
τοὺς δολοφόνους κι' ἐκδικήσατε
τὸν φόνον μου τὴν ἀρετὴν τιμῶντες.»

Εἶπε κι' ἐξέπνευσε μετὰ μικρὸν
ὁ ψάλτης τῶν καλλίστων μελοποιῶν.

Πρῶτὸν δὲ τὸν αἰμοσταγῆ νεκρὸν
οἱ παροδῖται ἀντικρούσουσι
κι' εἰς τὸν Περίανδρον κομίζουσι,
τὸν τότε τύραννον τῶν Κορινθίων.

Κατάτρητον ἐκ τῶν πολλῶν πληγῶν
καὶ ὅλως τὴν μορφήν ἠλλοιωμένον
ὁ ἄρχων μέγιστα βαρυναλγῶν
τὸν Ἴβυκὸν τοῦ ἀνεγνώρισεν,
εἰς ὃν ξενίαν ποτ' ἐπόρισεν
ἐν τοῖς μεγάροις τοῦ καὶ εἶπε στένων:

«Καὶ εἴμαρτό μοι σὲ τὸν ποιητὴν
οὔτω νεκρὸν νὰ ἐπανίδω πάλιν,
ὃν ἠλπίζον ὡς πρῶτον νικητὴν
νὰ στέψω διαγωνιζόμενον
καὶ νὰ φιλήσω κλειζόμενον
φίλου προτείνων σοι πιστοῦ ἀγκάλην;»

Ταῦτα οἱ τῶν Ἰσθμίων θεωροὶ
ἀκούοντες τὸν Ἴβυκον θρηνοῦσι
κι' εἰς τὴν βουλήν δραμόντες αὐθωρεῖ
τὴν τιμωρίαν τοῦ ἐγκλήματος
κι' ἐξιλασμὸν τρανὸν τοῦ θύματος
διὰ τοῦ φόνου τῶν δραστῶν ζητοῦσι.

Πλὴν πῶς τὰ ἔχνη τῶρα τῶν δραστῶν
ἐν τῷ συρρεύσαντι ἐκείνῳ πλήθει

θ' ἀνεύρη ἔρευνα τῶν δικαστῶν;

Κλοπή ἢ φθόνος καθωδήγησεν

τὸ ἔγκλημα; καὶ ἂν ἐσίγησεν

ὁ ψάλτης, τοὺς φονεῖς θὰ κρύψη λήθη;

Ἴσως συμμείγνυνται τοῖς θεαταῖς
κι' ἐν τῷ σταδίῳ ἀδεῶς σοβοῦσιν

ἢ ἐν ναοῖς θυσίαις καὶ λιταῖς

ἱκέτας τείνοντες βραχίονας

γονυπετεῖς τοὺς Οὐρανίονας

νὰ εὐμενίσωσιν ἐπιχειροῦσιν.

Ἴσως ἐξέφυγον εὐθύς μακρὰν

ὄλως ἀνύποπτοι καὶ μειδιῶντες

καὶ νείμαντες ἀλλήλοις τὴν μικρὰν

τοῦ ἀοιδοῦ οὐσίαν χαίρουσι

ἢ κι' ἐνδομύχως ὑποφέρουσι

διὰ τὸ ἔγκλημά των μεταγνόντες.

Φεῦ! πάντα εἰκασίαι πιθαναί.

Μάτην ὁ ἄρχων ἀμοιβὴν κηρύσσει

ὑπ' ἔλεγχον ναοί, στοαί, σκηναί

συνυπεβλήθησαν δραστήριον

ὁ ἥλιος πλὴν τὸ μυστήριον

ὡς μόνος μάρτυς δύναται νὰ λύσῃ.

Ἔκτοσιν Δίσμα δεύτερον

Οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινητὶς Ἐρηνύς
τῶν δε δια κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον.
Παλατ. Ἀνθολογία.

Εἶναι ἡμέρα τρίτη τῶν Ἰσθμίων.

Τὸ πλῆθος πρὸς τὸ θέατρον χωρεῖ
σελίνων κλώνους φέρον καὶ πιτύων.

Ἐν ἰαχαῖς λαμπρῶς πόμπεύουσιν
καὶ τοὺς νικῶντας συνοδεύουσιν
ἐφήβων πάγκαλοι χοροί.

Σαπφείρινος τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος·

οὐδὲν νεφύδριον σκιαγραφεῖ·

λάμπει ὁ ἥλιος ἀκτινοβόλος·

αὔραι μυρόπνοι μαλακύνουσι

τὴν θέρμην καὶ εὐκράσιαν χύνουσι.

τοῖς θεωροῖς δροσοτραφῆ.

Καὶ ἤδη τοῦ θεάτρου αἱ κερκίδες

πᾶσαι κατέχονται λαοβριθεῖς,

πρὸς δ' οἱ διάδρομοί τε καὶ αἱ βαθμίδες.

Ὁ Κυψελίδης ἀναμένεται

καὶ ἐκ κρότων καὶ θορύβου μαίνεται.

ἀδημονοῦσα ἡ πληθύς.

Ἐντὸς ὀλίγου ἐστεμμένος φθάνει
μετὰ τῶν ἐπισήμων θεωρῶν·
τὸν θῶκόν του βραδὺς καταλομβάνει.
Ῥοδῆς δ' ἀμέσως ὑπακούονται
φθόγγοι βαθεῖς, ἐν ᾧ συγκρούονται
χορδαὶ πηκτίδων καὶ λυρῶν.

Καὶ φρίττουσι τῶν θεωρῶν τὰ μέλη·
ἀπαίσσιος τὴν ὄψιν γυναικῶν
χορὸς παρῆλθε παρὰ τῇ θυμέλῃ.
Ἀνθρώπινα δὲν εἶναι πλάσματα·
εἶναι τῶν Ἑρινύων φάσματα,
τοῦ Ἄδου φοβερὰ εἰκῶν.

Λιπόσαρκοι ὀρχοῦνται, σκελετώδεις,
ἐν πέπλῳ μέλανι, ποδοτενεῖ,
ὡς κόμην δ' ὄφεις φέρουσαι φοικώδεις,
ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν μαστίγια,
κι' ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν πτερούγια
τάδε λαλοῦσιν εὐκρινῆ:

«Εὐδαίμων, ὅς καθ' ὅλον του τὸν βίον
ἀλώβητον διατηρεῖ ψυχὴν,
ἀθῶος καὶ ἀγνὸς καθὼς παιδίον.
Τοῦτον οὐδέποτε κολάζομεν
οὐδ' ἐν τῷ δρόμῳ πλησιάζομεν
ἐμβάλλοντες εἰς ταραχὴν.

« Ἄλλὰ κατάρατος ὁ δολοφόνος
καὶ ὁ κακοῦργος ὁ θεοστύγης·
ἀνήσυχος ἐκ τῶν ἀνθρώπων μόνος
τὸν βίον ἄγει ἀκοινώνητος·
τῶν ἐγκλημάτων φεῦ! ἀνώνητος·
εἶν' ὁ καρπὸς ἐπὶ τῆς γῆς.

« Οὗτος ἀδύνατον νὰ διαφύγη,
ὅπου καὶ ἂν θελήσῃ νὰ κρυβῆ·
οὔτε οἱ καύσωνες οὔτε τὰ ρίγη
ἡμᾶς νὰ λάβωμεν ἐκδίκησιν
κωλύουσι ποτέ κι' εἰς οἴκησιν
αἰθέριον ἂν ἀναβῆ.

« Ἀκάματοι καὶ ἄτεγκτοι φοιτῶμεν
ἀνὰ τὸν πόντον, γῆν καὶ οὐρανὸν
καὶ ἀελλόποδες παντοῦ πετῶμεν·
τὸν ἔνοχον παντοίως πλήττομεν·
καὶ ὄλεθρον αὐτῷ κηρύττομεν
ὡς καὶ τῷ γένει του δεινόν».

Τὸ μέλος παύεται τῶν ὀρχουμένων,
ἀλλ' ὁ χορὸς τῶν ἑξακολουθεῖ,
ἐν τάχει τῶν ὀργάνων κρουομένων.
Τὸ θέαμα ὀχλῶδες γίνεται
κι' ἡ φρόνη ὀλονὲν ἐντείνεται·
τὸ τέλος ἕκαστος ποθεῖ.

Τέλος κατὰ συνήθειαν ἀρχαίαν
λιποῦσαι τρεῖς συγχρόνως τὸν χορόν,
αἱ μᾶλλον ἀποτρόπαιοι τὴν θέαν,
εἰς τὰς κερκίδας ἀναβαίνουνσι,
βραδυποροῦσαι δ' ὀλισθαίνουνσι
φρικταὶ διὰ τῶν θεωρῶν.

Κι' ἐν ᾧ «κατάρατος ὁ δολοφόνος»
φωιοῦσι πρὸς τὸ πλῆθος φρικτῶν
καὶ τὰ πτερά των σείουσιν ἐντόνως,
ἐκάστου ἡ καρδία λύεται
καὶ φοβουμένου τῶμα κλείεται,
ὥσπερ πρὸ τῶν σεμνῶν θεῶν.

Ἦδη τὸ θέατρον περιδραμοῦσαι
κατέρχονται πρὸς τὸν λοιπὸν χορόν,
ἐν τάξει δ' ἅπασαι ὑποχωροῦσαι
ἐκ τῶν παρόδων ἀφανίζονται
καὶ πάντων αἱ ψυχαὶ κουφίζονται
συμπαυομένων τῶν ἀρῶν.

Ἐν ᾧ δ' ἐνδόμυχον εὐχὴν προφέρει
ἀσυνειδήτως πᾶς πρὸς τὰς Θεάς,
τὴν ὄψιν ὧν καὶ τὴν μορφὴν ἐχθαίρει
καὶ τρέμει πρὸ τῆς ἐκδικήσεως,
ἦν κι' ἐκ τῆς σκοτεινῆς οἰκήσεως
λαμβάνει ἡ δεινὴ τριάς,

«Ἰδέ, Τιμόθεε, πρὸς μεσημβρίαν,
οἱ τοῦ Ἰβύκου ἔκδικοι πτηνοί,
πλανῶνται ἔτι περὶ τὴν Ἰσθμίαν»,
τρομώδης πῶς ἐκ συγκινήσεως,
ὡς ἐξ ἐνόχου συνειδήσεως,
ταράσσει τὴν σιγὴν φωνή.

Γεράνων δ' ἅμα σμήνος γοργοπτέρων
μετ' ἰσχυρῶν καὶ συνεχῶν κρωγμῶν,
ὡς μέλαν νέφος καταιγίδα φέρον
σκιάζει ἄνωθεν ἰπτάμενον
τὸ πλῆθος, ὅπερ ἀνιστάμενον
τῶν θώκων μετ' ἀλαλαγμῶν,

«Τίς ὁ φωνήσας-κράζει-τοῦ Ἰβύκου
αἱ γέρανοι, οἱ ἔκδικοι πτηνοί,
τοῦ ποιητοῦ ἡμῶν τοῦ καλλινίκου,
ὃν καθ' ὁδὸν ἐδολοφόνησε
κακούργου χεῖρ προχθῆς κι' ἐπόνησε
πᾶσα ψυχὴ κι' ἔτι θρηνεῖ;

«Τὸ ὄνομα τοῦ ἠδυμόλπου ψάλτου
πρὸς τοὺς πτηνοὺς τί ἔχει τὸ κοινόν;
ἐξ ἅπαντος τὸ ἄχθος ἐφιάλτου
ἀπὸ τῶν στέρνων ἀπεκίνησεν,
ὃς ἄκων ἑαυτὸν ἐμήνυσεν
τὸν συγκακοῦργόν του φωνῶν.

«Συλλάβετε εὐθύς τὸν δολοφόνον,
ἢ βούλησις τελεῖται τῶν Θεῶν·
τῶν ἐν τῇ γῆ τῆς Θέμιδος ἀγώνων
ἐπίκουροι ταχὺ προσγίνονται
αἱ Ἐρινῦς, οὕτω δ' ἐκτίνονται.
τὰ ἔργα τῶν κακοποιῶν».

Ἐκ τῶν πλησίων θώκων ἐφορμῶσιν
τῶν θεωρῶν μετ' ἀπειλῶν πολλοί.
Οἱ ἔνοχοι ἐκ φόβου ὠχρηῶσιν·
ἐλπίς δὲν εἶναι ἀποδράσεως·
δι' ὃ καὶ ἄνευ ἀντιστάσεως
ἀπάγονται σιωπηλοί.

Κι' ἡ ὄψις τοῦ θεάτρου μετεβλήθη
εἰς θέμιδος ναὸν ἀκτιναυγῆ·
κι' ὑπὸ τῶν ἀλητῶν ὠμολογήθη
ἡ προᾶξις εἰς τὸ δικαστήριον,
ἧς ἦτο μόνον ἐλατήριον
ἢ τῶν χρημάτων ἀρπαγή.

Κι' ἐπεῖσθη πᾶς τις ὅτι δὲν ὑπνώττει
ἢ Νέμεσις πρὸ τῶν ἀδικιῶν
ταχέως ἢ βραδύτερον τὰ σκότη
κρυφίου λύουσα ἐγκλήματος·
πρὸς ἐξιλέωσιν τοῦ θύματος,
καὶ τῶν σεμνῶν τριῶν θεῶν.

Οἱ δὲ πρυτάνεις παμψηφεί θανάτου
ἀξίους κρίνουσι τοὺς τρεῖς φονεῖς,
μετ' ἐνθουσιασμοῦ πάντες δ' ἀκράτου
τὴν καταδίκην ἐπηυφήμησαν
κι' ἑλέγοις αἰδοὶ ἐτίμησαν
τὸν Ἴβυκον ἀπὸ σκηνῆς.

Ο ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ἄσματα δύο

Affuit huic turbae metas imitata cupressus,
nunc arbor, puer ante.

Ovidius.

Ο ΚΥΠΑΡΙΣΣΟΣ*)

ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΣΜΑΤΑ ΔΥΟ

Ἄσμα πρῶτον

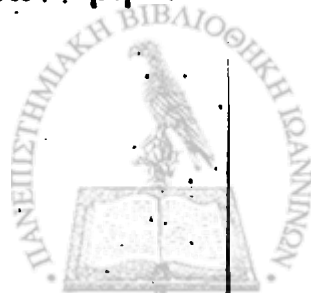
Sed tamen ante alios, Caeae pulcherrime gentis
gratus erat, Cyparisse, tibi.

Ovidius.

Βλέπεις τὴν βουνώδη Κέω,
ἔρατὴν διαμονὴν
τῶν θεῶν ἐν τῷ Αἰγαίῳ,
ὅπου Νύμφαι καθ' ὁμίλους
στήνουσι χοροὺς ποικίλους
τῶν ὁμμάτων χαρμονήν;

Ὅπου αὔραι μυροβόλοι
πνέουσι παντοτεινὰ
καὶ σαπφείρινοι οἱ θόλοι
τοῦρανοῦ προσμειδιῶσιν
καὶ ἠδύλαλα σκιρτῶσιν
ἐπὶ μυρσινῶν πτηνά;

*] Ὁ μῦθος ἐλήφθη ἐκ τῶν τοῦ Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων. βιβλ.
X, στίχ. 106-142

Ὅπου χλόη παντοῦ θάλλει
καὶ τὸ κῦμα ἔλαφρον
τὰς ἀκτὰς τῆς περιβάλλει,
ἄς, ὡς γλύπτης, ἐκλαξεῦον
κατασπάζεται θωπεῦον
μ' εὐκολόσβεστον ἀφρόν;

Ὅπου λόχμαι ἐξ ἐλάτων
καὶ πευκῶν ἀειθαλῶν
καὶ δενδράδες ἐκ κλημάτων
πλάττουσι πυκνὰς θολίας
ἐκχυνούσας εὐωδίας
μέχρι τῶν αἰγιαλῶν;

Ἐκεῖ παῖς καλὸς ἀκμάζει
πλήρης σφρίγους καὶ ζωῆς·
αἴγλη τὸν περιουγάζει
κι' εἰς τὰ ἔκπαγλά του κάλλη
χάρις ἐπανθεῖ μεγάλη,
θεῖαις θέλγητρον πνοῆς.

Νύμφαι τὸν περιστοιχοῦσιν,
ὅταν τὸ πρωὶ θηρᾶ
καὶ τοὺς κύνας του ζηλοῦσιν,
μεθ' ὧν παίζει, ὅταν τρέφῃ,
ἢ χορτολογῶν τοὺς στέφῃ
μ' ἄνθη τῶν λοχμῶν χλωρά.

Οὗτος ἢ φαιδρὸς πλανᾶται
εἰς τὰ ὄρη θηρατῆς
ἢ τῶν φλοίσβων ἀκροᾶται
τῶν λοχμῶν καὶ τῶν κυμάτων,
ἄν δὲν εἶναι ἀθανάτων
ἢ θνητῶν ὁμιλητῆς.

Ἄλλ' ἐκ τῶν θεῶν ἐξόχως
εἷς καὶ μόνος τὸν φιλεῖ,
ὅστις τὰς νευρὰς εὐστόχως
εἰς τὴν λύραν του ἀρμόζει
καὶ τῶν τόξων του δεσπόζει
κι' ἐν τῇ πόρρωθεν βολῇ.

Ἐλαφος εἶν' ἐν τῇ νήσῳ
τῶν Νυμφῶν περιφανῆς·
ζώννυνται χρυσῇ ἀλύσσῳ
τὰ κλαδώδη κέρατά του·
γραμμὰς τὰ φαιὰ πλευρά του
φέρουσιν εὐθυτενεῖς.

Ἐκ τοῦ λείου του τραχήλου,
ἀπαλοῦ καὶ κραταιοῦ,
ὄρμοι κρέμανται ποικίλου
εἴδους λάμποντες ἐκ λίθων,
τιμαλφῶν καὶ ἀσυνήθων,
ἀναθήματα λαοῦ.

Μῆνις ἀπὸ τοῦ μετώπου
 μετ' ἀστέρος ἀργυρᾶ
δεδεμένη διὰ τρόπου
 εὐφυοῦς λεπτοῖς ἱμάσι,
 ἐν κινήσει του καὶ στάσει
ἀπολάμπει ζωηρά.

Ζεῦγος δ' ὀγκωδῶν σαπφείρων
 μεθ' ἱερογλυφιῶν,
θάμβος πᾶσιν ἐξεγεῖρον
 τοὺς κροτάφους του καλύπτει,
 ῶν τὴν δυσμορφίαν κρύπτει
διὰ τῶν ἀνταυγειῶν.

Οὗτος, ὁ ἐμφύτου πλήρης
 φόβου, ἀναλκίς, δειλός,
πάντ' ἀκολουθῶν θυμῆρης
 ὥσπερ κύων περισαίνει
 κι' εἰς τὸν οἶκόν του εἰσβαίνει
ἡμερος καὶ σιγηλός.

Καὶ πρὸς ἐπαφὴν προτείνων
 τὸν ὠραῖόν του λαιμὸν
ἢ τὴν κεφαλὴν του κλίνων
 παντὸς χεῖρα περιλείχει,
 ὅστις ἔμπροσθέν του τύχη,
πρὸς θωπείαν ἡρεμῶν.

Οὕτω δὲ ὁ ἀελλόπους
ἐρατὸς διατελεῖ
εἷς τε Νύμφας καὶ ἀνθρώπους·
ἀλλ' ἐκ πάντων σοῦ ἰδίᾳ,
ὦ Κυπάρισσ', ἡ καρδία
ἐξαιρέτως τὸν φιλεῖ.

Σὺ τὸν εὐκερων ἐλαύνεις
πρὸς νομὰς νεοθαλεῖς
καὶ κατάκοπον ἐκ γαύνης
ὑπὸ καύσωνα πορείας
εἰς πηγὰς ναμάτων κρύας
πρῶτος σπεύδων προσκαλεῖς.

Σὺ κοσμεῖς τὰ κέρατά του
μ' ἀνθη τῶν ἄγρῶν χλωρὰ
καὶ εἰς τὰ σκιρτήματά του
ἐπιχαίρων ἀλαλάξεις
καὶ πλησίον σου τὸν κράξεις
πρὸς θωπείας τρυφερά.

Σὺ ἐπὶ τῶν τούτου νώτων
ἐκ χαρᾶς ὄλος σκιρτῶν
ἠνιόχησας τὸ πρῶτον
κι' ἐλεφηλατῶν χαρίεις
τέχνην ἵππευτοῦ δεικνύεις
ἐν ἡμέραις ἐορτῶν.

Οὕτω γαληνὸς ὁ χρόνος
κι' ἤρεμος διαπερᾶ·
ὡς τὰ ρίγη τοῦ χειμῶνος
κι' αἱ τοῦ πόντου καταγίδες,
ἄγνωστοι εἶν' αἱ φροντίδες,
βασιλεύει ἡ χαρά.

Ἄλλὰ τῶν θνητῶν ἡ μοῖρα
ἐν τῇ γῆ εἶν' ἀσταθῆς·
ἀπειλητικὴν τὴν χειρὰ
δαίμων ἐλλοχῶν ἐγείρει
καὶ τὴν βασκανίαν σπείρει·
οὐδεὶς μένει ἀπαθῆς.

Τίς δὲν ἔσχε τούτου πεῖραν
βράδιον ἢ ἔνωρίς;
Πόσοι δ' αἰσθημάτων στεῖραν
τὴν ζωὴν των δὲν ποθοῦσιν,
ἀφοῦ συμπαρομαρτοῦσιν
ταῖς χαραῖς ἀλγῶν φορεῖς;

Εὐτυχία, εὐτυχία,
πόσον εἶσαι ἀτελής!
ἂν εἰς σὲ ἢ δυστυχία
ἔπῃται ἢ προηγῆται
καὶ ὁ χρόνος σου μετροῖται,
τοὺς θνητοὺς τί ὠφελεῖς;

Ἡγεμόνες, ἰδιῶται,
στρατηγοί, πολιτικοί,
σὲ ἀπήλαυσαν, ὅποτε
ἐποτίσθησαν πικρίας,
σ' ἔχασαν δ' ἐν ἔξορίας
τόποις ἢ ἐν φυλακῇ.

ᾠ Κυπάρισσε, μὴ παύσης
τὰς φαιδράς σου παιδιὰς
καὶ ἀγνάς σου ἀπολαύσεις.
Μὴ βαστάζον συγκινήσεις
ἄνθος θὰ φυλλορροήσης
κι' εἰς λεπτὰς βορρᾶ πνοάς.

ᾠσμα δεύτερον

Lugebisque alios, adersisque dolentibus.

Ovidius.

Καύσων ἐπὶ γῆς ἀνάσσει
αὐχμηρὸς ἐν μέσῳ θέρει·
δένδρου φύλλον δὲν ταράσσει
αὔρας ἔλαφρὰ πνοή·
οὐδὲν νέφος σημειοῖ
ὄφθαλμὸς ἐν τῷ αἰθέρι.

Ἦδη περὶ μεσημβρίαν
πύρινα ὁ Φοῖβος βέλη
ἔκτοξεύων ἀτονίαν
χύνει ὡς μεσουρανῶν·
ἀδρανουῖσι τῶν πτηνῶν
καὶ τὰ τῶν θηρίων μέλη.

Τοῦ ζῳδίου δὲ Καρκίνου
καίπερ παραιγιαλίτου
αἱ χηλαὶ ὑπὸ φλογίνου
φοινισσόμεναι πυρὸς
πυρπολοῦνται κρατερῶς
ὡς θημῶνες ξηροῦ σίτου.

Ἐντὸς λόχμης βαθυσκίου
κρήνη διαυγῆς πιδύει·
οὐδεμία τοῦ ἡλίου
εἰσχωρεῖ ἀκτὶς ἐκεῖ·
εὐκрасία θελκτικὴ
πρὸς ἀναψυχὴν ἐλκύει.

Εἰς τὸν θεῖον τοῦτον τόπον
ἑαυτὸν ἐπαναπαύει
ὁ Κυπάρισσος τῶν κόπων·
ὄπισθεν δ' αἱμασιᾶς
καὶ τὸ ζῶον τῆς σκιᾶς
καὶ τῆς δροσού ἀπολαύει.

Οἱ πυκνοὶ τῆς λόχμης θάμνοι
κρύπτουσι τὰ κέρατά του·
δυσδιάκριτον τὸν κάμνει
ἢ τοῦ δέρματος χροιά
καὶ ἢ πέριξ πρασιὰ
περιβάλλει τὰ πλευρά του.

Παίζων ἐν τῶν ἀκοντίων
ἐν χερσὶν ὁ παῖς σταθμίζει
καὶ διὰ τῶν δενδρουλλίων
εἰς στρουθῶν νεοσσιὰν
ἐπὶ τὴν αἵμασιὰν
ἀπερίσκεπτ' ἀκοντίζει.

Ἄλλ' ὅποια τῆς καρδίας
συντριβὴ τὸν ἀναμένει!
Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθρίας,
τῆς γαλήνης, τῆς χαρᾶς,
μαῦρον νέφος συμφορᾶς
ἀπροσδόκητον προβαίνει·

καὶ ἢ καταιγὶς ἐνσκήπτει
λυσσαλέα ἐκραγεῖσα
καὶ τοῦ ἄνθους ὑποκύπτει
ἢ μυρόπνους κεφαλῇ
κι' ἢ μορφὴ του ἢ καλῆ·
ὠχρίᾳ συμμαρανθεῖσα.

Ἡ βολὴ τοῦ ἀκοντίου
τοῦ ἐλάφου ἐξικνεῖται
καὶ ὁ παῖς εἰς τοῦ θηρίου
τὴν ὀξειαν ὠρυγὴν
τρέξας μάτην τὴν πληγὴν
ἄπελπις περιποιεῖται.

Ἄλλ' ὁ ἔλαφος ἐκπνέει
οὔτω φονευθεὶς μοιραίως·
καὶ ὁ παῖς ἀπαύστως κλαίει,
ν' ἀποθάνῃ δὲ στερορὰν
εἰς τὴν τόσην συμφορὰν
γνώμην ἔλαβε ταχέως.

Καὶ ὁ δύστηνος πλανᾶται
εἰς τοὺς προσφιλεῖς τοῦ τόπου
καὶ εἰς λόχμας διαιτᾶται
ἄνευ ὕπνου καὶ τροφῆς
καὶ στενάζων κατηφῆς
ἀποφεύγει τοὺς ἀνθρώπους.

«Οὔτω διὰ τῆς χειρός μου
εἴμαρτό μοι ν' ἀποθάνῃ
ὁ πιστὸς ἀκόλουθός μου;
Ποῖος βάσκανος θεὸς
οὔτως ἔμελλε σκαιῶς
τὴν ζωὴν μου νὰ μαράνη;

«Νῦν ἡ αἴγλη τῆς ἡμέρας
τῶμα μου δὲν καθηδύνει,
ἡ γαλήνη τῆς ἐσπέρας
πνιγμονὴν εἰς τὴν ψυχὴν
καὶ ἡ κρήνη ταραχὴν
μὲ τὸν μόριυρόν της χύνει.

«Τῆς μυρόπνου αὔρας πλέον
ἡ μολπή δὲν μὲ κοιμίζει
καὶ τὸ χρῶμα τῶν ἀνθέων
οὐδαμῶς μὲ συγκινεῖ,
ἡ δὲ τῶν πτηνῶν φωνὴ
τᾶλγος μου ἐξερεθίζει».

Καὶ παρέργεται ὁ χρόνος
ὡς καὶ πρόην ἐν γαλήνῃ,
ἀλλ' αὐξάνεται ὁ πόνος
καθ' ἡμέραν τοῦ παιδός.
Πάντα σκότος καὶ σπουδὸς
πέριξ του ἐν τῇ ὀδύνῃ.

Πόσους νῦν παραμυθίας
λόγους δὲν τῷ ἀπευθύνει;
πόσας τέχνας καὶ ὁποίας
κρύφα δὲν ἐπινοεῖ
ὁ θεός; τί δὲν ποιεῖ;
ὅπως τᾶλγος τουπραῦνη;

Πάντα φρουῖδα, πάντα μάτην·
ὁ Κυπάρισσος κωφεύων
ἀποφεύγει τὸν προστάτην
κι' εἰς τοῦ νοῦ τὴν ταραχὴν
μίαν πρὸς αὐτὸν εὐχὴν
ἀπευθύνει ἰκετεύων.

«Φοῖβε, ν' ἀποθάνω δῶρον
σ' ἐξαιτοῦμαι, -λέγει κλαίων-,
τᾶλγος μου τὸ θυμοβόρον
τότε μόνον θὰ σβεσθῇ,
ὅταν διαιωμισθῇ
καὶ τὸ πένθος μου ἀκμαῖον».

Ἐκ τῶν θρήνων δ' ἐξαντλεῖται
βαθμηδὸν τὸ αἷμα ζέον
κι' εἰς χλωρὰν μεταποιεῖται
ἢ ροδόλευκος χροιά,
σβέννυται δ' ἢ λαλιά
κι' ἢ πνοὴ του τελευταῖον.

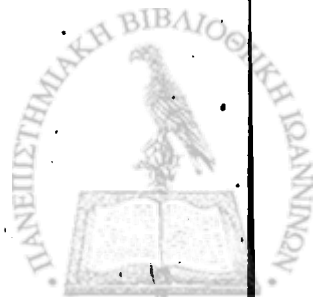
Κι' ἡ ξανθὴ του οὖλη κόμη
ἐπεράστως καθειμένη,
ἦν ἀνέχουσιν οἱ ὦμοι,
φυλλὰς γίνετ' εὐειδής,
τὴν μορφὴν κωνοειδής,
βαθμηδὸν σκληρουνομένη,

καὶ πρὸς τᾶστρο ἄνυψουμένη
χαριέντως κορυφοῦται
κι' ἔλαφρῶς ριπιζομένη
μόλις φρίσσει καὶ θροεῖ,
ὄθεν στοναχῶν βοή
ἀμυδρῶν πως ἐκδηλοῦται.

Βαθὺν στόνον ἐκ τοῦ στήθους
βάλλων λέγει ὁ Ἀπόλλων:
«Πένθους μοι, ὦ παῖ, ἀήθους
αἴτιος διατελεῖς,
ἀλλ', ὡς σὺ παρακαλεῖς,
πένθει εἰς τὸν χρόνον ὅλον.

Θλιβερὸς δὲ παραστάτης
ὧν τῶν ὀλοφυρομένων
εἰς τοὺς τάφους, θὰ φυλάττης
τοὺς νεκροὺς των συνθηρηνῶν,
σύμβολον παντοτεινὸν
τοῦ θανάτου διαμένων».

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ἄσματα τρία

«Ἄνθος λευκόχρυσον καὶ εὐώδες
ἔξέφυ τῇ αὐγῇ ἐκείνῃ
καὶ εἰς τὸ νερὸν τὸ κρυσταλλῶδες
τοῦ Κηφισοῦ περιπαθῶς
κατοπτριζόμενον προσκλίψει,
χάρμα τὴν ὕψιν ἀληθῶς.»

Ο ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ*)
ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΙΣΜΑΤΑ ΤΡΙΑ

Ἄσμα πρῶτον

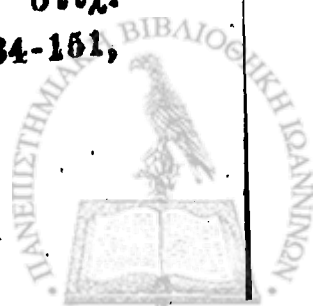
Sic amet ipse licet, sic non potiatnr amato»

Ovidius.

«Ἡ Ἄρτεμις ἡ ὄρεὰς
εἶν' αὐτῆ ἡ πτερόπους κόρη,
ἡ κάλλος ἔχουσα θεᾶς
καὶ σύνοδός της ὁ Ἄπόλλων;»
Λέγων ὁ Θύρσις ἐθεώρει
βαδίζον ζεῦγος τοξοβόλων.

«Δὲν εἶν' οἱ παῖδες τῆς Λητοῦς,
-ἀπήντησεν ὁ γέρον Μίλων,-
γονεῖς των ἔχουσι θνητούς·
τῆς Λειριόπης εἶναι γόνου,
διδύμων ζεῦγος Ἐρωτύλων,
ὅπερ ἡ καλλονὴ μυρώνει».

*] Ὁ μῦθος κατὰ τὸν Ὀβίδιον. Μεταμορφ. βιβλ. ΙΙΙ, στίχ. 39-510 καὶ Σπυρίδ. Βασιλειάδην, Ἄπάντων τόμ. Δ. σελ. 134-151, Νάρκισσος καὶ ἡ Ἄκτις.

«Πόσον ὠραῖον ἀληθῶς·
-εἶπεν ὁ Δάφνις βαθὺ στένων·-
μὴ δύναται τις ἀπαθῶς
χωρὶς ἡμέρου νὰ τὸ βλέπη;
ἀλλ' ὅπουδῆποτε συμβαῖνον
ἀγνείας ἀρετὴ τὸ σκέπει».

Παρῆλθε καὶ τῶν θηρατῶν
τὸ ζεῦγος καὶ ἐχαιρετίσθη
ὑπὸ βοσκῶν καὶ ἀγροτῶν,
τοῖς πᾶσι θάμβος ἐξεγεῖρον·
κι' εἰς τὴν κλιτὺν ἐξηφανίσθη
ταχὺ ὡς ἡ πνοὴ Ζεφύρων.

«Ἐμπρὸς τῶν ἢ Ἀμαρυλλίς,
ἢ τοῖς ποιμέσιν ἐρασμία,
γραῦς φαίνεται. Δὲν θὰ σφαλῆς,
ἄν, Θύρσι, ταύτη ἀριθμῆσης
φθινόπωρα εἴκοσι τρία.
Τόσον ἀλλοία τῶν ἢ φύσις».

«Καὶ ὅμως ἡ καλὴ Ἥχῶ
ἔχει τὰ ἔτη τῆς ἐλάσσῳ,
ἐὰν τὴν μνήμην εὐστοχῶ·
τοῦ ταύρου μου τὴν ἡλικίαν
τῷ ζεύγει τῶν διδύμων τάσσῳ·
εἶδον τὸ φῶς μίαν πρωίαν.

«Δέκα καὶ πέντε εἶν' ἐτῶν,
ἢ Νύμφη δὲ δεκατεσσάρων·
ἀμνάδα μου ἀναζητῶν
εὖρον λεγὼ τὴν Λειριόπην
ἐντὸς σπηλαίου ἐκ μαρμάρων
καὶ τὴν συνέδραμον κατόπιν».

Εἶπεν ὁ Μίλων. «Ἄλλὰ πῶς
ἢ Νύμφη τούτων νεωτέρα
γραῦς φαίνεται καὶ μαυρωπός;»
«Διότι ζῆ καὶ διαιτᾶται
ὑπὸ τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα
κι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς πλανᾶται.

«Πολλάκις ὑπὸ τοῦ βορρᾶ
ἐσχάσθησαν τὰ βρά της μέλη,
ἢ παιδικὴ καὶ ἀνθηρὰ
μορφὴ της, Θύρσι, ἐπυρώθη
ὑπὸ τὰ τοῦ ἡλίου βέλη
κι' ὑπὸ τοῦ ψύχους ἐρρικνώθη».

Μακρὰ σιγὴ ἀκολουθεῖ
τοὺς λόγους τοῦ καλοῦ πρεσβύτου,
μεθ' ἣν ὁ Δάφνις τὸ βαθὺ
ἐκφράζων αἰσθημὰ του πάλιν
προσθέτει κι' ἡ λεπτὴ φωνὴ του
δηλοῖ συγκίνησιν μεγάλην.

«Τοῦ ζεύγους εἶναι ἡ μορφή
καὶ τῆς χιόνος λευκοτέρα,
τοῦ σώματός των ἡ ἀφή
καὶ τοῦ ἀρτιπαγοῦς τυροῦ σου,
Θύρσι, πολλῶ ἀπαλωτέρα,
ἡ δὲ φωνή, ᾧδὴ αὐλοῦ σου.

«Καλὴ ἡ Νύμφ' ἡ ἀλσηίς,
πλὴν τοῖς πασὶ συγκρινομένην
δὲν κρίνει νέαν οὐδὲ εἷς».

«Εὐφήμεὶ καὶ τὴν βασκανίαν
ἀπόθες, Δάφνι, δυναμένην
νὰ φθείρη πᾶσαν εὐποτμίαν.»

· Ὁ Μίλων φεύγει ταῦτ' εἰπών.

Ἡ Νύμφη δ' ὅμως ἠκροᾶτο.

«Γραίας μορφήν ἔχω λοιπόν;»

θλιβεῖσα εἶπ' ἐπὶ τῇ χλεῦῃ
καὶ κρύφα ἔκτοτ' ἐπειροᾶτο
τὸ ζεῦγος νὰ κατασκοπεύῃ.

Θέλει αὐτόπτις νὰ πεισθῇ
περὶ τῶν λόγων τοῦ ποιμένου.

Ἄλλ' οἴμοι ἔχει ἔλκυσθῇ

ὑπὸ τοῦ θείου αὐτοῦ κάλλους
καὶ ν' ἀποστῇ δὲν εἶχε σθένος
τὸ βλέμμα ρίπτουσα πρὸς ἄλλους.

Ναί, ἦτ' ὠραία ἡ δυάς,
τῆς Λειριόπης μόνον χάσμα.
Ταύτην ποτ' αὔρα ποντιάς
ἐκοίμησε πηγῆς πλησίον,
ὅτε ὁ Ἥλιος τὸ ἄσμα
κατῆγεν εἰς τὸν πόντον δύων.

Εἶδεν αὐτὴν ὁ Κηφισὸς
γυμνὴν ἐκεῖθεν διαβαίνων·
αἰμέρου φλογερὸς πυρσὸς
διέδραμεν αὐτοῦ τὰ στήθη·
καὶ ταῖς ὀρμαῖς του τὴν παρθένον
ὑπέταξε τὴν χειροήθη.

Προῆλθε δ' ἐκ τοῦ βιασμοῦ
διδύμων ἀδελφῶν ὁ γόνος,
ῶν **Νάρκισσον** ἐκ θαυμασμοῦ
τὸν μὲν ἢ μήτηρ ἀπεκάλει,
τὴν δέ, **Ἀκτῆνα** φιλοφρόνως
πρὸς τὰκτινοβολοῦντα κάλλη.

Ὑπὸ τὴν μέριμναν μητρὸς
ἀγάπης καὶ στοργῆς προτύπου
παρὰ ταῖς ὄχθαις τοῦ πατρὸς
ἐντὸς σκιάδος φυλλωμάτων
ἡ φύσις βαθμηδὸν ἐτύπου
δυάδα κάλλους ἰνδαλμάτων.

Γαλήνιος καὶ εὐκραῆς
παρέρχεται ταχὺ ὁ χρόνος·
αὐξανομένη δ' ὑγιῆς
τῶν παίδων ἢ δυὰς πλανᾶται
ἐντὸς κοιλάδος ἢ δρυμῶνος
κι' ἐπὶ τὰ δένδρο' ἀναρριχᾶται.

Πολλάκις ἐπαναχωρεῖ
ἀνθοστεφῆς ἀγαλλομένη,
ἢ παίζουσα ἐπιχειρεῖ
ψυχὰς εὐχρώμους νὰ συλλάβῃ,
ἢ νεοσσῶν ὀρεγομένη
τὰς φωλεὰς των λίθοις θραύει..

Πολλάκις καὶ τὰργυραυγῆ
τοῦ πατρὸς ρεῖθρα διασχίζει
ἀναζητοῦσα ἐν κραυγῇ
χαλίκια ἢ νηχομένη
κι' ἐπὶ τῆς ὄχθης ἄμμω κτίζει
οἰκίσκους καὶ θεῶν τεμένη.

Ἢ δ' ὁμοιότης τῶν μικρῶν
τελεία θαυμασίως ἦτο·
ἢ μήτηρ των ἐπὶ μακρὸν
ἠγνόει νὰ τὰ διακρίνῃ
καὶ τῷ Ναρκίσσῳ ἔδωρεῖτο
ὅ,τ' εὐηρμόσται τῇ Ἀκτῖνι.

«Τὸν Νάρκισσον, μῆτερ, καλεῖς·
ἐγὼ δὲν εἶμαι ἡ Ἄκτις σου·
σπεῦσον, Ἄκτις μου προσφιλῆς,
ἢ μήτηρ σὲ φωνάζει πάλιν,
ἵν' ἀπολαύσῃ τῆς μορφῆς σου,
προτείνει σοι θερμὴν ἀγκάλην».

Ὁ παῖς ἀπῆντα προσγελῶν
εἰς μητρικὰς παραγνωρίσεις
καὶ τὴν Ἄκτινά του φιλῶν
φαιδρὸς ᾠδήγ' εἰς τὴν μητέρα,
ὄτ' ἀμοιβαῖαι διαχύσεις
στοργῆς ἐδόνουν τὸν ἀέρα.

Ἀλλ' ἀνεπτύχθη ἡ Ἄκτις
εἰς εὐγραμμὸν καλὴν παρθένον·
κι' ἐν ᾧ τὰς Νύμφας ἢ πηκτὶς
μελπούσας τέρπει καὶ ἡ λύρα
ἢ τᾶσμα κι' ὁ χορὸς ποιμένων,
εὐφραίνει ταύτην μόν' ἢ θήρα.

Ὡς ἰοχέαιρα θεὰ
ἀνὰ τὰς λόχμας καὶ τὰ δάση,
ὅπου θηρίων φωλεά,
θηρᾶ συνήθως τὴν πρωΐαν
καὶ τῶν κυνῶν τῆς συνταράσσει
ἢ ὑλακὴ τὴν ἡρεμίαν,

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς σὶ γλαυκοί,
τὸ τῆς μόρφῆς ροδόεν χρῶμα,
ἢ λεία δέρη καὶ λευκή,
οἱ εὐτορνοὶ μαστοὶ καὶ ὦμοι,
τὸ μάγον καὶ μικκύλον στόμα
καὶ ἡ μελίχρυσός τῆς κόμη,

πόσων αἰπόλων τῶν αὐλῶν
δὲν ἐνεψύχωσαν τὸ ἄσμα
καὶ νεανίσκων σφριγηλῶν
δὲν ἔτρωσαν σφοδρῶς καρδίας;
Ἄλλ' ἄμοιρον ἡμέρων πλάσμα
ἀπέκρουε τὰς ἰκεσίας.

Ὁ Νάρκισσος ἀκολουθῶν
εἰς πᾶν τῆς βῆμα τῆ Ἀκτῖνι
ἐν μόνον φαίνεται ποιδῶν
ἀγρούπνως γὰ τὴν προφυλάσση,
εἰ καὶ τὸν θαυμασιμὸν ἐκίνει
ἢ καλλονή του παρὰ πᾶσι.

Καὶ ἤδη φαίνεται ὡς παῖς
ἢ νεανίσκος ξανθοκόμης
διὰ δὲ τὸ θηλυπρεπὲς
νέους καὶ νέας σαγηνεύει,
ὅμως τὸ ἄκαιπτον τῆς γνώμης
δυσέρωτας πολλοὺς χαλκεύει..

Καὶ ἡ τῶν ἀντρῶν βασιλὶς,
ἡ Νύμφη ἡ ἀντιλαλοῦσα,
ἣτις τῷ ζεύγει ἀφελὴς
κρύφα παρείπετο κατ' ἔχνος,
ὑπ' ἔρωτος αὐτοῦ ἀλουσα
ἐγκαίεται πυρὶ ὡς λύχνος.

Πολλάκις τὸν τῆς Νύμφης νοῦν
πόθος κινεῖ νὰ πλησιάσῃ
τὸν Νάρκισσον καὶ τὸ πονοῦν
ἐκ πάθους στήθος τῆς ν' ἀνοίξῃ
κι' ἐν ἰκεσίας θερμῆς στάσει
λόγους καὶ δάκρυα νὰ μείξῃ.

Φεῦ! τῇ τῶν λόγων ἀπαρχῇ
ἀνθίσταται αὐτῆς ἡ φύσις
καὶ μία λείπεται εὐχὴ
πρῶτον λαλοῦντ' αὐτὸν ν' ἀκούσῃ
καὶ ἀναπέμπουσ' ἀντηχήσεις
τοὺς λόγους του νὰ ἀντικρούσῃ.

Ὁ Νάρκισσος ἐντὸς δρυμοῦ
ἀφανισθείσης τῆς Ἀκτῖνος,
«δὲν τὴν εὐρίσκω οὐδαμοῦ»,
φωνεῖ καὶ «οὐδαμοῦ» εὐθέως
ἀντεῖπεν αὕτη γηθοσύνας
ἐξ ἀντροῦ οἶονεὶ βαθέως.

Ὁ δ' ἔκπληκτος πέριξ ὁρῶν
«ἐλθὲ πλησίον» αὐθις κράζει,
καὶ τὸ «πλησίον» καθαρὸν
ἀκούεται, ἀλλ' οὐδεμία
ὑπαρξίς ζῶσα πλησιάζει
καὶ ἄρχει πάλιν ἡρεμία.

«Τὶ φεύγεις με;» ὁ παῖς φωνεῖ
μεθ' ἱκανὸν τὸ τρίτον χρόνον,
ἀλλ' αὐθις ἢ αὐτὴ φωνὴ
τὰς λέξεις ἐπαναλαμβάνει·
ὁ δὲ βαθὺν ἐκπέμπων στόνον
τὸν φόβον του δηλῶν λανθάνει.

Κι' ἔξαπατῶμενος τανῦν
τοῖς ἀμοιβαίοις ἤχοις κράζει,
«ἄς ἐνωθῶμεν» καὶ φωνήν
ἀκούων αὐθις τὴν ἰδίαν
ἀπὸ τῆς λόχμης νὰ κυπτάζῃ
ὁρᾷ μορφὴν νέας γλυκεῖαν,

ἥτις νὰ τὸν ἀγκαλισθῆ,
καθ' ἄπερ οὗτος εἶπεν ἔπη,
ὁρμᾷ καὶ νὰ τὸν ἀσπασθῆ.
Ὁ δὲ «μὴ ἄπτου μου» φωνάζει
καὶ φεύγων τῆς Ἥχους δὲν βλέπει
ἐξ ἄλγους πῶς τὸ δάκρυ στάζει.

«Τὸν θάνατόν μου προτιμῶ
τῆς σῆς ἀγάπης, ὦ τίς πλάνη!»
τῆ λέγει, ἢ δ' ἐν στεναγμῶ
πιστῶς τὴν φράσιν τὴν λοισθίαν
«τίς πλάνη» ἐπαναλαμβάνει
λαβοῦσα τὴν πληγὴν καιρίαν,

Τὰς χεῖρας δ' εἰς τὸν οὐρανὸν
ἐπάρασα, «δεινῶς νὰ κλαύσης
σὺ ὁ ἐμὲ περιφρονῶν,
ἐρῶν καὶ σὺ τῆς ἐρωμένης
μηδέποτ', εἶπε, ν' ἀπολαύσης».
Ἄρα δεινὴ καταρωμένης.

Ἔσμη δεῦτερον

Πλανηθεῖσα περὶ τὰ ὕδατα ἡ Ἄκτις εἶχε καταπνιγῆ.
Σπυρ. Βασιλειάδης

Ἦτο ἐαρινὴ ἡμέρα·
ὑπόλευκοι καὶ ἀραχνῶδεις
ἀτμοὶ ἠϋλάκουν τὸν αἰθέρα
καὶ τὰ ἠδύλαλα πτηνά,
ἰπτάμενα ἐωθινά,
ἐξέβαλλον φωνὰς πνιγῶδεις.

Καὶ ἤδη περὶ μεσημβρίαν
ἡ θύελλα δεινὴ ἐνσκήπτει·
τὴν τέως τοῦρανοῦ εὐδίαν
σκότος ἐκδέχεται βαθύ
καὶ ὑετὸς ἀκολουθεῖ
καὶ χάλαζα ἀφθόνως πίπτει.

Μετὰ βροντῶν ἐν τῷ ἐρέβει
αἱ ἀστραπαὶ διασταυροῦνται,
κι' ἐντεινομένη ἀγριεύει
ἡ τῶν ἀνέμων καταγίς·
δροῦς ἐκριζοῦνται ἐκ τῆς γῆς
καὶ ἄλλαι κατακεραυνοῦνται.

Ταρτάρου δαίμονες λυσοῦσιν·
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀσχάλλει·
πτηγὰ καὶ ζῶα σιωπῶσιν
ζητήσαντ' ἄσυλον δειλά·
ρεῖθρα βαθέα καὶ θολά.
Δεινὴ ἡ τῶν στοιχείων πάλη.

Ὁ Νάρκισσος καὶ ἡ Ἀκτίς του
ἔσώθησαν καταφυγόντες
ἐντὸς οἰκίσκου λιθοκτίστου
κι' ἐκεῖθεν τὸν κατακλυσμὸν
καὶ τὸν σφοδρὸν καταιγισμὸν
ἀπὸ τοῦ ἀσφαλοῦς ὄρωντες,

τὰς χεῖράς των παιδοὶ κροτοῦσιν
εἰς πᾶσαν ἀστραπὴν γελῶντες,
αἱ δὲ φωναί των ἀντηχοῦσιν
εἰς τοῦ Διὸς τοὺς κεραυνούς.
Γελῶσι πρὸ τοῦ ἀπηνοῦς
θανάτου, ἄφοβ' οἱ ἡβῶντες.

«ὦ Νάρκισσε, πρὸ τοῦ βροντήση,
πρὸς τί ὁ οὐρανὸς ἀστράπτει;
ὁ Ζεὺς μὴ θέλει νὰ φωτίση
τῶν κεραυνῶν του τὴν φορὰν
κι' ἐπὶ τῶν νεφελῶν πυρὰν
διὰ τῶν ἀστραπῶν ἀνάπτει;»

«Δὲν εἶναι τοῦτο, ἀδελφή μου,
-εἶπεν ὁ νέος τῆ παιδίσκη-
εἶναι ἐκδήλωσις φρονίμου
βουλῆς τοῦ ἀγαθοῦ Διός,
ὅπως τὸν δρόμον ἀδεῶς
ὁ πεζοπόρος ἀνευρίσκη.

«Ἐν τῇ πλημμύρᾳ τῶν ὑδάτων
ὑπὸ τὰς ἀστραπὰς κινεῖται
καὶ δρόμον ἀσφαλῆ χαράττων
τὴν σωτηρίαν του ζητεῖ,
ὅπου τῷ εἶναι ὄρατή,
ὄτε τὸ σκότος περιχεῖται.»

Μόλις τὸν λόγον του περαίνει
κι' ἰδοὺ παρέρχεται ὡς βέλος
δορκάς τις κατεπτοημένη
πρὸ τοῦ ἀσύλου των αὐτοῦ·
ἀλλ' ἤδη καὶ τοῦ ὑετοῦ
προσῆγγιζε ταχὺ τὸ τέλος.

Καὶ ἡ Ἄκτις εὐθύς τοξεύει
ὀρμῶσα ἔξω τὴν δορκάδα·
ὁ Νάρκισσος τὴν ἰκετεύει
τὴν πλήμμυραν νὰ φοβηθῆ·
ἦτο δινῆεν καὶ βαθὺ
τὸ ρεῦμα εἰς τὴν πεδιάδα.

Ἄλλ' αὕτη εἰς τὴν ἰκεσίαν
τοῦ ἀδελφοῦ της δὲν προσέχει·
τῶν σκύλων τὴν ἰχνηλασίαν
ἔδῶ κι' ἐκεῖ ἀκολουθεῖ·
τὸ πεπρωμένον τὴν ὠθεῖ·
ὀπίσω τῆς δορκάδος τρέχει.

Τὰ μέλη τοῦ Ναρκίσσου τρόμος
ἐπὶ στιγμὴν πως παραλύει.
«Ἡ νύξ ἐπῆλθεν ἀποτόμως
κι' ἐν τῇ σκοτία ἡ Ἄκτις
κατόπιν λαίλαπος φρικτῆς
τίνας κινδύνους διανύει;»

Ἐν ᾧ τοιαῦτα μερμηρίζει,
ιδρὼς ψυχρὸς τὸν περιλούει·
εἰς τὸν ὀρίζοντ' ἀτενίζει.

κι' ἐν τῇ νυκτὶ περισκοπεῖ·
μάταιως· ἐν τῇ σιωπῇ
τὰς ὑλακὰς κυνῶν ἀκούει.

«Λοιπὸν δὲν εἶναι -λέγει- πλάνη·
ἀπεμακρύνθη κι' εἶμαι μόνος·

Ἄκτις μου -ἐπαναλαμβάνει-
ὁ Νάρκισσος σ' ἀναφώνεϊ,»
ἀλλ' οὐδαμόθεν τις φωνή·
ὑπόκωφός τις μόνον στόνος.

Σπεύδει ὁ νέος μετὰ βίας·
τὴν ὄψιν του θὰ ἔδωρεῖτο,
ἂν ὡς πτηνὸν ὑπὸ μαγείας
ἐλάμβανεν εὐθύς πτερά.
Λόχμας καὶ λάκκους καὶ νερά
περῶν ὡς λαῖλαψ ἐκινεῖτο.

Τὰ βέλη του ἐκ τῆς φαρέτρας
ἐχύνοντο ἐκ τῆς σπουδῆς του·
εἰς τὰς ἀκάνθας καὶ τὰς πέτρας
κατέλειπεν αἱματηρὰ
ἔχν' ἢ τάχεϊά του φορὰ
καὶ ράκ' ἢ πορφυρᾶ χλαμύς του.

Μακρὰν τὰς ὑλακάς οἱ κύνες
κατέπαυσαν κι' ἐν τῇ σκοτίᾳ
οὐδ' ἄστρου ἀβληχραὶ ἀκτῖνες
διέλαμπον ἐξ οὐρανοῦ.

Ἀπὸ τῆς κορυφῆς κρημνοῦ
κατώπτευσε καὶ ἠγωνία.

Ὁ Κηφισὸς κάτω ροχθίζει
ὡς ταῦρος ἐκ πληγῶν μηνίων,
ἐνιαχοῦ δὲ κι' ἐπαφρίζει,
καὶ διαγράφεται ὁ ροῦς
εἰς ἐλιγμοὺς του καθαροῦς
μετὰ κυμάτων τεραστίων.

Ἐξαίφνης τοῦρανοῦ τι τμήμα
ἐκ τῶν νεφῶν που διαυγάζει.

Ὁ νέος τότε παραχοῆμα
τὸν ποταμὸν ἐπισκοπεῖ
καὶ εἶδ' ἐν ὀφθαλμοῦ ριπῇ
πτῶμα δορκάδος νὰ ριπτάζη.

Ἐκεῖ ὡς χεῖμαρρος ἐχύθη
μετὰ κραυγῶν καὶ ὑπ' ἐλπίδος
τόμμα του φλέγον ἐνισχύθη.

Πᾶν πρὸ αὐτοῦ ὑποχωρεῖ
θάμνους καὶ κλώνους σπᾶ χειρὶ,
ὡς διὰ σιδηρᾶς λεπίδος.

Εἰς τὸ κατοπτευθὲν σημεῖον
τοῦ ποταμοῦ ἀσθμαίνων φθάνει.

« Ἄκτις, Ἄκτις, » φωνεῖ δακρύων.

Ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς
τὴν λέξιν ἢ Ἥχῳ φρικτῶς
μακρόθεν ἐπαναλαμβάνει.

Μάτην τὰς ὄχθας ἀνιχνεύει
ἐν θυμοβόρῳ ἀγωνία,
καὶ μάτην τρέχων κινδυνεύει
ἐντὸς τελμάτων. Οὐδαμοῦ
πέριξ κι' ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ
εὐρίσκει προσφιλῆ σημεῖα.

« Ἄκτις, δὲν ἀπαντᾷς; ποῦ εἶσαι;
ποῦ τώρα νὰ σ' ἀναζητήσω,
ὄτε ζοφώδεις ἀπλωθεῖσαι
σκιαὶ πυκνοῦντ' ἐπὶ τῆς γῆς;
πῶς ἀδρανῶν μέχρῃς αὐγῆς
τὸ ἄλγος μου θὰ συγκρατήσω ;

« Ὀλύμπιοι, δὲν θ' ἀνεχθῆτε
ἀδίκημα, ἐλπίζω, τόσον.
Σεῖς, οἵπερ πρόφρονες δωρεῖτε
εἰς τὰ πτηνὰ τὴν λαλιάν,
εἰς τ' ἄνθη μῦρα καὶ χροιάν
κι' εἰς τὴν πρασίνην χλόην δρόσον,

«οικτίρατέ μοι τὴν Ἀκτίνα
καὶ σώσατέ τὴν πλανηθεῖσαν.
Εἶναι ἀθάνα ὡς τὰ κρῖνα,
ἠδύλαλος ὥσπερ πτηνόν,
ἀνθύλλιον ἑαρινόν
τὰ μῦρά του πέριξ σκορπίσαν.»

Πλησίον του διολισθαίνει,
ἐν ᾧ τοιαῦτα λέγει κλαίων,
ὡς σφαῖρά τις κυλιομένη,
οἰμῶζον σῶμα ζωντανόν·
εἶναι ὁ εἷς ἐκ τῶν κυνῶν
Ιχνηλατῶν καὶ παραπαίων.

«Ποῦ εἶναι ἡ Ἀκτίς σου, κύων;»
φωνεῖ ὁ νέος ἀγριεύων·
τὸ ζῶον τὴν οὐρανὸν του σεῖον
αἴφνης ὀρθοῖ τὴν κεφαλὴν
κι' ἐκβάλλει οἰμωγὴν δειλὴν
τὸ μέγα ρεῦμα κατοπτεῦον.

Κι' ἐπὶ τῆς ὄχθης ἐπιτρέχον
πενθίμους ὑλακὰς ἐκχύνει
καὶ τοὺς μυκτῆράς του ἐμβρέχον
ἐντὸς τῶν ρείθρων πνευστιᾶ·
γὰ εἰσπηδήσῃ δειλιᾶ·
δεινὴ ἡ τῶν κυμάτων δίνη.

« Ἄνηλεεῖς θεοί, ἐπνίγη
παρασυρθεῖσα ἐν τῷ σκότει·
ἄχ! ἡ καρδία μου ἐπλήγη, »
εἶπεν ὁ Νάρκισσος γοῶν.
« Ἄκτις, Ἄκτις, » δ' αὖθις βοῶν
τὰ στέρνα ταῖς χερσὶν ἐκρότει.

Καὶ ὄντως τρέχουσα δρομαία
κατόπιν τῆς θοῆς ἐλάφου
κατέπεσεν εἰς τὰ ραγδαῖα
τοῦ λάβρου ποταμοῦ νερὰ
καὶ κατεπόθη φοβερὰ
ἐντὸς τοῦ ὕδατιοῦ τάφου.

Πρὸς σωτηρίαν τῆς ὀρμήσας
εἰς τῶν κυνῶν τῆς εἰς τὸ κῦμα
καὶ ν' ἀντιστῆ ἀδυνατήσας
τῷ ρεύματι εἶχε πνιγῆ
ἐν ὑλακαῖς καὶ οἰμωγῇ,
οἰκτρὸν τῆς πίστεώς του θῦμα.

Δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐκείνης
τὸν ποταμὸν ἀνερευνῶσι
κύων καὶ ἄνθρωπος ἐν θρήνοις,
καὶ τὸνομα « Ἄκτις, Ἄκτις »,
μετ' ἀπηγήσεως φοικτῆς
αἱ φάραγγες ἀντανακλῶσι.

Ἔσμη τρίτον

«Ille caput viridi fessum summisit in herba,
lumina nox clausit».

Ovidius.

Ἡμέρα πλήρης ἀρωμάτων
ἢ δρόσος ὡς ἀδάμας λάμπει
ἐπὶ πρασίνων φύλλωμάτων
ὁ οὐρανὸς φεγγοβολεῖ·
ἀγάλλονται βουνὰ καὶ κάμποι·
σπῖνος καὶ ἀκανθὶς λαλεῖ.

Ὁ Κηφισὸς ἠρέμα ρέει,
στιλπνὸς ὡς λεία πλάξ ἀργύρου,
ἢ ζεφυρῖτις διαπνέει
τὴν ἄγρωστιν εἰλιτενῇ
κι' ἐκ κλώνου ὑψηλῆς αἰγείρου
φιλέρημος τρυγῶν θρηνεῖ.

Μακρὸς παρῆλθεν ἤδη χρόνος,
ἀφ' οὔτου ἢ Ἀκτὶς ἐχάθη.

Ὁ Νάρκισσος ἐκεῖ που μόνος
εἰς τὰ ποτάμια νερὰ
προσκλίνων βλέπει εἰς τὰ βάθη
τὸ πρόσωπόν του καθαρά.

Κί' ἐν τῇ εἰκόνι τῆς μορφῆς του
ὁ δεῖλαιος αὐταπατᾶται·
μιμνήσκειται τῆς ἀδελφῆς του
καὶ τοῦ προσώπου του ἐρῶν
δι' ἡμερῶν αὐτὸ θεᾶται
τὴν θλίψιν του παρηγορῶν.

Οὐθ' ἢ φροντὶς περὶ σιτίου
οὔτ' ἀναπαύσεως ὁ πόθος
ἀπὸ ἰνδάματος ὀλβίου
νὰ τὸν ἀπόσχη δυνατόν.
Ἡ τῆς Ἀκτῖνος ὄψις, νόθος,
προσήλωσεν ἐκεῖ αὐτόν.

Τῶν ὀφθαλμῶν τὸ λάμπον χρῶμα,
τὰ πορφυρᾶ τῆς μάγα χεῖλη,
τὴν κόμην τὴν ξανθὴν, τὸ στόμα,
τὸν λεῖον καὶ λευκὸν λαιμόν,
τὰς παρειάς τῆς, ἃς ἐφίλει,
καὶ τὸν σφριγῶντά τῆς κορμόν,

ἀπλήστως βλέπων λησμονεῖται
καὶ ὑπ' ἀγάπης ἐξ ἀγνοίας
πρὸς ἑαυτὸν νῦν πορπολεῖται.
Ὁ τάλας ἑαυτὸν φιλεῖ
καὶ τείνων χεῖρας ἰκεσίας
τὸ ἰνδαλμα παρακαλεῖ:

«Εἰκὼν γοῆτις, μή, μὴ φύγῃς·
πρὸς τ' ἄλγῃ μου δὲν εἶσαι ξένη·
Ἄκτις μου φίλη, ἂν ἐπνίγῃς,
τοῦλάχιστόν μοι σταθερὰ
ἢ θεία σου μορφὴ ἅς μένη
εἰς τὰ Κηφίσεια νερά».

Κι' ἐνατενίζων τῇ Ἀκτῖνι
ἐθρήνει δάκρυα ἐκχύνων,
ὥσπερ μελάνυδρός τις κρήνη·
δὲν εἶχε πλέον ἀκοήν·
πρὸς τὸ κελάδημα τῶν σπίνων
ἢ τῶν Ζεφύρων τὴν πνοήν.

Ποσάκις ἐξ ἡμέρου φλέγων
δὲν ἐπειράθη νὰ φιλήσῃ
τὸ ἴνδαλμά του; ἀλλ' ὀρέγων
τὰς χεῖράς του εἰς τὸν βυθὸν
τοῦ ὕδατος σὺν στόνοις φρίσσει,
εἰκόνα ἄυλον ποιῶν.

Ἄλλὰ καὶ τῆς Ἥγουσ ὁ ἔρωσ
ὁ πρὸς τὸν Νάρκισσον ηὔξηθη,
ἄφ' ὅτου ἡ Ἀκτις ἀκαίρως
ἀπώλετο, ἀνθ' ἧς καινὴν
περιαλγῆς εὐχὴν ηὔχηθη
ν' ἀγαπηθῇ αὐτὴ τανῦν.

Καὶ μάτην τοὺς ἀνάντεις βράχους
ἀφίνουσα δειλὴ προβαίνει
ἐπὶ τὴν ὄχθην μετὰ τάχους
καὶ λόγους μέλιτος μεστοὺς
κι' ἐρωτικῆς φλογὸς ὑφαίνει,
θνητῶν καρδίαις ἀρεστούς.

Μάτην πολλάκις τὴν ἡμέραν
κρουνοὺς θερμῶν δακρῦων χύνει
ἢ πλανωμένη εἰς τὴν σφαῖραν
δυσέρωτος ἀπελπισμοῦ
τὴν κεφαλὴν σιγῶσα κλίνει,
μοιραῖον θῦμα μαρασμοῦ.

Ποσάκις δὲν ἔχει φθονήσει
τὸ τέλος τῆς καλῆς Ἀκτίνος
κι' ἐπιθυμεῖ νὰ τελευτήσῃ!
οἴκτου ἀρκεῖ αὐτῇ μικρὰ
κι' ἔρωτος δείγματα ἐκεῖνος
νὰ τῇ χάριση καὶ νεκροῦ!

Ἄλλὰ ὁ Νάρκισσος ἐμμόνως
ἐπὶ τὸ ὕδωρ κατοπτεύει
τὸ κάλλος τῆς αὐτοῦ εἰκόνας
καὶ τῶν δακρῦων του οὐθ' ἔν
διὰ τὴν Νύμφην περισσεύει
παρήγορον καταχυθῆν.

« Ἄνάλγητος, σκληρὸς ὡς λίθος,
ὧ Νάρκισσε, πρὸς μὲ πῶς εἶσαι;
τὸ ἡμερόν σου φαίνει ἦθος
ἢ ἐν τῷ ὕδατι εἰκῶν·
ἀλλ' οὐδαμῶς σὺ συγκινεῖσαι
ἀπὸ φλογῶν ἐρωτικῶν.

« Ἄν τοῦ ἡλίου σβεννυμένου
κι' ἡμῶν συνεζοφοῦτ' ὁ τόπος,
τὸ στῆθος σου ὀδυνωμένου
θὰ ἦτο ἦττον ἀπαθές,
ἢ νῦν, ὅτε θρηνεῖς ἀσκόπως
ἐν εἰδῶλον, μὴ ἀληθές!

« ὦ Νάρκισσε, πλανᾶσαι μάτην·
εἶν' ἢ μορφή σου, ἦν λατρεύεις
ἀπόβαλε τὴν σὴν ἀπάτην·
ἢ τῆς Ἀκτῖνός σου ψυχῆ
ἀπέπτη· μάτην ἰκετεύεις·
δοῦς πίστιν τῇ πιστῇ Ἡχοῖ.

« Ὑπὸ τὸ ὕδωρ τὴν Ἀκτῖνα
μὴ ζῆτει. Αὕτη περυγίζει
περὶ τὰ Στύγια ἐκεῖνα
τῆς Λήθης παγερὰ νερά,
ὅθεν ὁ θάνατος ποτίζει
τὰ θύματά του, ὧν ἐρᾷ».

Ἡ Νύμφη ἐκ τοῦ καλαιῶνος
εἶπεν αὐτῷ ποτ' ἐξελθοῦσα,
ἀλλ' εἰς ἀπάντησίν της στόνος
ἤκούσθη μόνον τις βαθύς·
καὶ δὲν ἐστράφη ἀδρανοῦσα
ἠ κεφαλή του ἀπαθῆς.

Ὡς τὸν κηρὸν δὲ βαθμιαίως
ἠ ἤρεμος πυρὰ ἐκτῆκει,
τὴν πάχνην δ', ἦν γεννᾶ ἠ Ἔως
ἐν ὥρᾳ φθινοπωρινῇ,
ὁ ἥλιος πρωὶ διήκει
κι' ἐκλύει τρόπῳ ἐμφανεῖ,

«οὕτως ἰμέρῳ ἀνεξίκτω
ἀπισχνανθεῖς κατὰ τὸ σῶμα
ἐκτῆκεται πυρὶ ἀλήκτω
ὁ Νάρκισσος κατὰ μικρὸν
καὶ τὸ ροδόλευκὸν του χρῶμα
ἐξέλιπεν ὡς εἰς νεκρὸν.

Σὺν τούτῳ δὲ κι' ἠ ρώμη λείπει
τοῦ σώματός του καὶ τὰ κάλλη,
ὅπερ τὰς ὄψεις κι' ἐν τῇ λύπῃ
ἐφαίδρυνε τῶν θεατῶν,
θ' ἀπέστεργε δὲ πᾶσ' ἀγκάλη
αὐτὸν ἰσχρὸν ὡς σκελετόν.

Ἡ Νύμφη δ' ὁμῶς συναλοῦσα
μακρόθεν ἢ ἐκ τοῦ πλησίον
δὲν ἔπαυσεν ἀκολουθοῦσα,
ὅσάκις δὲ φωνεῖ: «ἄχ! ὦ!»
ὁ τάλας στένων ἢ δακρῦων,
ἀντίφθογγος εἶν' ἢ Ἡχώ.

«Πῶς, Νάρκισσε, δέν με ἀκούεις;
οὐδ' ἴχνος εἶν' ἐν τῇ μορφῇ σου
ἐκ τῆς Ἀκτῖνος παρακρούεις
τοὺς ὀφθαλμοίς σου· κι' ἐξ αὐτῆς
ἀπέπτη πλέον ἢ Ἀκτίς σου·
μάτην αὐτὴν ἀναζητεῖς.

«Τὸ λάμπον της ποῦ εἶναι ὄμμα,
ἢ δρόσος τοῦ ἀγνοῦ μετώπου,
τὸ λευκοπόρφυρον της χρῶμα,
τὰ θέλγητρα τὰ μαγικά
τοῦ θεσπεσίου της προσώπου;
Τάλας, ἰδὲ προσεκτικά!»

Ἄρα ἐνόησε τοὺς λόγους
ἢ ἤκουσεν αὐτοὺς ὁ νέος
ὑπολαβὼν δριμύτις ὡς ψόγους;
Μικρὸν ἐφάνη κινηθεῖς,
ὡσεὶ ἐπλήγη στιγμαίως.
Ἡ Νύμφη ἤλπισεν εὐθύς,

Ὁ Νάρκισσός της ἀφύπνισθη·
ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν του,
ἀλλὰ καὶ αὖθις εἰσωπτρίσθη
εἰς τὰ διαφανῆ νερά·
κατώπτευσε τὴν ἀδελφὴν του,
πλὴν ἢ εἰκὼν της ζοφερά.

Ἀντὶ τοῦ φωτεινοῦ της κάλλους,
ὄπερ τοσοῦτον ἐτιμᾶτο
καὶ λάτρεις ἔπλαττεν ἐξάλλους,
νεκρώσιμος μορφὴ ὠχρὰ
εἰς τὰ νερὰ ἀντανεκλᾶτο
κι' ἴχνη θελγήτρων πένιχρά.

Ὁ τάλας ἐπειράθη μάτην
νὰ ἴδῃ τὴν Ἀκτίνα πάλιν
καταβαλὼν ἰσχὺν ὑστάτην.
Ἡ ἐν τῷ ὕδατι εἰκὼν
παρίστα ὄψιν ὅλως ἄλλην.
«Ἀπέπτης, ὄναρ μαγικόν!

-εἶπε μετὰ φωνῆς πένθιμου-
«ἐσβέσθης· οὐδ' ἐν τῇ εἰκόνι
σὲ ἀνευρίσκω, ἀδελφὴ μου·
ἴσως, Ἀκτίς μου, οὐκ εἰκῆ
οἱ ὀφθαλμοί σου μόλις μόνοι
ἀπέμειναν ἔτ' οἱ γλαυκοί,

«ὡς μάρτυρες, ὅπως πεισθῶσι,
πῶς ἔζησεν ὁ Νάρκισσός σου
ἐν θλίψεσι καὶ ἀλγηδόσι.»

Τὴν κεφαλὴν δὲ καταθείς
ἐπὶ τῆς πόας καὶ τῆς δρόσου
ἐκπνέει ἀποκοιμηθεὶς.

Ἡ πλήμμουρα δὲ ἡ μεγάλη,
ἢ τὴν ἐσπέραν γενομένη,
ἀνέλαβεν ὡς ἐν ἀγκάλῃ
τιτθῆς ἡρέμα τὸν νεκρὸν
καὶ εἰς τὸν πόντον ἠρρισμένη
παρέσυρε κατὰ μικρόν.

Ἄνθος λευκόχρυσον κι' εὐῶδες
ἔξέφυ τῇ αὐγῇ ἐκείνῃ
κι' εἰς τὸ νερὸν τὸ κρυσταλλῶδες
τοῦ Κηφισοῦ περιπαθῶς
κατοπτριζόμενον προσκλίνει,
χάρμα τὴν ὄψιν ἀληθῶς.

Τῷ ἀνθει τῶνομα Ἐκείνου
ἐδόθη, ἐπειδὴ ἐξ ἴσου
ἀγνὸν τὸ αἴσθημα συνήνου
τῇ θεσπεσίᾳ καλλονῇ
τοῦ ἀτυχοῦς καλοῦ Ναρκίσσου,
ὄν μάτην ἢ Ἥχῳ θρηνεῖ.

Οἱ στεναγμοὶ δι' αὐτῆς κι' οἱ θροῆνοι
κινουῦσι τῶν θεῶν τὸν οἶκτον
καὶ τηκομένην ἐν ὀδύνη
μεταμορφοῦσι καὶ αὐτὴν
εἰς τὴν ὁμώνυμον ἀλήκτων
γόνων Ἥχώ, μὴ ὄρατὴν.

Εἰς δάση ἔκτοτε πλανᾶται
κι' εἰς ἄντρων καὶ βαράθρων βάθη
μόνη ἐκ λύπης διαιτᾶται,
καὶ τῇ φωνῇ τῇ ἡχηρᾷ
δυσέρωτος δηλοῦσα πάθη
ἀνταπαντᾷ πως γοερά.

Ο ΦΑΕΘΩΝ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ἄσματα τέσσαρα

«Οὐδεὶς ἀφραίνει οὕτω τῶν θνητῶν,
παῖ, νηποιεῖ».

Ο. ΦΑΕΘΩΝ(*)

ΛΤΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΙΣΜΑΤΑ ΤΑΥΤΕΣΣΑΡΑ

Ασμα πρώτον

«Erubuit Phaethon
et tulit ad Clymenen. Erāphī cōnvicta matrem».
Ovidius.

«Μεγάλη ὄντως ἦ τε σῆ,
ὦ μήτερο, κί' ἡ ἐμὴ αἰσχύνη
ἐπὶ τῇ ὕβρει, ἦν θρασὺ
τὸ τέκνον, τῆς Ἰοῦς ἠκόντισεν,
καὶ τὴν ψυχὴν μου κατεπόντισεν
ἐν τῇ ὀδύνη.

«Ἐν πᾶσιν, εἶπε, τῇ μητρὶ
μὴ πίστευε, ὦ ἄφρον' μάτην
κομπάζεις ἐπὶ τῷ πατρὶ.

Οὐδὲν κοινόν σοι πρὸς τὸν Ἥλιον·
ἀπόθεσ τῶν ἀγρῶν ἀγθύλλιον
τὴν σὴν ἀπάτην.

*) Ὁ μῦθος ἐλήφθη ἐκ τῶν τοῦ Ὀβιδίου Μεταμορφώσεων, Βιβλ. I, στίχ. 748-779 καὶ Βιβλ. II, στίχ. 1-366.

«Σὺ δ' ὁμῶς ἂν ἐξ οὐρανοῦ
τὸ ὑψηλόν μου ἔλκω γένος,
τὸν σάλον κόπασον τοῦ νοῦ
καὶ δός μοί τι σαφές τεκμήριον·
τὸ τοῦ γεννήτορος μυστήριον
λύσον ἀσμένως».

Ταῦτα ὁ παῖς παρακαλῶν
Φαέθων λέγει τῇ Κλυμένη
καὶ ταῖς χερσὶ περιβαλὼν
τὴν δέξην ταύτης τὴν ἀφρόεσσαν·
φιλεῖ τὴν κόμην τὴν μυρόεσσαν
καὶ ἀναμένει.

Ἐκείνη δ' εἶτε τοῦ παιδὸς
ὑπήκουσε τῇ παρακλήσει
εἴτ' ἐχολώθη ἀφειδῶς,
πρὸς οὐρανὸν τὴν ὄψιν στρέψασα
καὶ πρὸς τὸν Ἥλιον ἐμβλέψασα·
τάδε κηρῦσσει :

«Μὰ τοῦ Ἥλιου τὸ τορὸν
ἐκεῖνο φῶς καὶ τὸ πυροφόρον,
ὅστις ἀκούων καὶ ὁρῶν
τὸ σύμπαν διοικεῖ θαυμάσια,
ὅπερ σὺ βλέπεις νῦν ἀσπάσια·
ἐλπιδοφόρον,

«ὁμνύω ὅτι ἐξ αὐτοῦ
ἐγένου τοῦ φωτὸς ταμίου
καὶ τοῦ ζωῆς χωρηγητοῦ .

Τὸ φῶς δ' αὐτοῦ ἄς ἴδω ὕστατα,
ἐὰν βλαστὸν καλῶ ψευδίστατα
σὲ τοῦ Ἥλιου.

«Οὐδ' ἢ ἀπόστασις μακρά,
οὐδ' ἢ ὁδὸς εἶναι τραχεῖα·
πρὸς τοῦ πατρὸς σπουδῆ μικρά
τὰ μέγαρ' ἄγει τὰ μαρμαίροντα,
τὸ φῶς ἀνά τὴν γῆν ἐκφέροντα
πάση πρωΐα.

«Πρὶν ἢ προβάλη ἢ Ἡώς,
νά συναντήσης τῷ πατρί σου
σπεῦσον πρὸς ἔω ἀδεῶς,
καὶ ὡς υἱὸς αὐτὸν χαιρέτισον
καὶ ἀσφαλὲς σημεῖον αἴτησον
τῆς γενετῆς σου.»

Ἐκλάμπει ὄλος ἐκ χαρᾶς·
ὁ τῆς Κλυμένης τάλας γόνος,
ἀνασκοπῶν δὲ τῆς ἀρᾶς
τὸ βάρος ἄλλα δὲν πυνθάνεται,
τοῦ δ' ἔργου του ἐπιλαμβάνεται
ὑψηλοφρόνως.

Ἐκύπους βαίνει παρευθὺς
πρὸς ἕω καὶ τῶν Αἰθιοπῶν
τὴν χώραν διαπορευθεὶς
εἰς χέρσον αὐχμηρὰν ἀφίκετο,
ἣτις ὑπὸ τὸ πῦρ ἐτήκετο
ἄνευ ἀνθρώπων.

Τὰ μέγαρα τηλεφανῆ
ἐκεῖ μετέωρα ὑψοῦνται,
χρυσότευκτα καὶ ἀχανῆ
ἐπὶ τὰς κορυφὰς δ' εἰς ὕψος αἴρουσι
καὶ φλόγας οἶονεὶ ἐκφέρουσι
καὶ πυρπολοῦνται.

Ἡ ἄκρα δὲ τῶν κορυφῶν
λευκ' ἦτο ὡς ἔλεφαντίνη,
οἱ δὲ τῶν μαργαρηρεφῶν
στοῶν καὶ τῶν πυλῶν ἀδάμαντες
ἀπήστραπτον μακρὰν ἀκάμαντες
ἐν φωτοδίην.

Τὸ πᾶν ἐν τούτοις εὐφυῶς
ἐνήρμοσεν ὁ κλυτοτέχνης
καὶ ἔμφρων γόνος τοῦ Διός,
ἡ γλυφαῖς δὲ τὰ τῆς γῆς καθώρισεν
ἐν σφαίρα, ἣν ἐκεῖ ἠώρησεν,
ὡς θαῦμα τέχνης.

Πολυανθρώπους ἢ ξηρὰ
κι' εὐρυαγυίας πόλεις φέρει,
περὶ δ' αὐτὰς πηγῶν νερά,
ἐν νάπαις νυμφικὰς θεότητας,
κι' ὀρνίθων εὐχρῶν ποικιλότητας
ἐν τῷ ἀέρι.

Ἐν τῇ θαλάσῃ τῇ γλαυκῇ
χορὸς δαιμόνων ἐναλίων
Αἰγαίων ὁ Τιτὰν ἐκεῖ,
Πρωτεὺς ὁ μάντις, ὁ Αἰγύπτιος,
καὶ ὁ χαιτήεις Τρίτων ὕπιος
τὴν κόγχην σείων.

Ἐν τῇ ἀκτῇ περὶ πολλὰς
Νύμφας Ἐρωτιδεῖς πετῶσιν·
αἱ μὲν τὰς κώμας ὑδρηλὰς
ἐπ' ἄμμου κείμεναι τερσαίνουσιν,
αἱ δ' εἰς τὸ ὕδωρ ὀλισθαίνουσιν
καὶ κολυμβῶσιν.

Τινὲς δ' ἐπὶ ἀνδροφυῶν
ὀχούμεναι θοῶν Τριτώνων
διὰ ποικίλων παιδιῶν
εἰς τὰ τοῦ πόντου βάθη δύνονται
κι' ἐντὸς σπηλαιῶν ἅμα κλείονται
μαργαρογόνων.

Τῆς γῆς δ' ἐπίκειται εἰκὼν
ἐκλαμπροτάτη πᾶσιν ὄντως·
ὡς εἰς καθρέπτην μαγικὸν
διάστερος ὁ θόλος φαίνεται
καὶ εἰς τὰ ζώδια περαίνεται
κύκλω προπόντως.

Εἰς τῶν μεγάρων τὸν οὐδὸν
φθᾶς ὁ Φαέθων κατάσθμαινων
καὶ ἄνευ φύλακος ἰδὼν
ὑπερπηδᾷ αὐτὸν φρεγόμενον
καὶ σπεύδ' εἰς τὸν ἀμφιβαλλόμενον
πατέρα στένων.

Ἄλλ' αἴφνης, ὡς ἀδυνατῶν
ἐγγύτερον τὸ φῶς νὰ ἴδῃ,
θαμβίζεται κ' ἀκίνητῶν
ἐπὶ τοῖς πέριξ του ταράσσεται
καὶ ἡ καρδία του σπαράσσεται
ἐκ τρόμου ἤδη.

Πορφυροχίτων φαεινὸς
ἐπὶ λιθοκολλήτου θρόνου
σμαράγδοις στίλβοντος τρανῶς
ὁ Φοῖβος φαίνεται καθήμενος,
ὑπὸ χοροῦ μεγάλου περικείμενος
καὶ φωτογόνου.

Κύκλω ἐν τάξει ἀγαστῆ,
᾽Ωραι, Ἡμέραι, Μῆνες, Ἔτη,
Αἰῶνες ἴστανται, πιστοὶ
θεράποντες τῶν κελευσμάτων του,
οἵπερ καὶ εἰς τι τῶν νευμάτων του
κινουῦνται ἔτι.

Μυρόπνουν καὶ ἀνθότρεφές
ἐφίσταται τὸ Ἔαρ θάλλον,
τὸ Θέρος σταχυοστεφές
καὶ τὸ Φθινόπωρον ἐνστάφυλον·
καὶ ὁ λευκὸς Χειμῶν τὸ ἄφιλον
ψῦχος ἐμβάλλων.

«Τί αἷτιον σὲ ὀδηγεῖ
εἰς τοῦτον, τέκνον μου, τὸν τόπον;
Μὴ ἀπαισία τις πληγὴ
ἢ ἄλλο σκότιον μυστήριον
ἐπέβαλέ σοι ἰλαστήριον
ὁδὸν καὶ κόπον;»

Μειλίχως εἶπεν ὁ θεὸς
ἰδὼν αὐτόν. Τὴν ταραχὴν του
συστέλλων λέγει ὁ υἱὸς
να ρίψη μὴ τολμῶν βλεμματίον·
πρὸς τὸ αἰγλήέν του ἱμάτιον
καὶ τὴν μορφὴν του.

«^Ω πάτερ, οὕτως ἂν ἐγὼ
νά σ' ὀνομάζω δικαιῶμαι,
ὡς λέγ' ἡ μήτηρ μου, ριγῶ
δι' ὅ,τι κατ' ἐμοῦ χαλκεύεται,
ὑπὸ τῶν πλείστων δὲ πιστεύεται
καὶ ἀνιῶμαι.

«^Ω τοῦ ἀπείρου κόσμου φῶς,
ἂν τέκνον' σου μ' ὑπολαμβάνης,
ὅπως βεβαιωθῶ σαφῶς
τῆς σῆς πατρότητος τέκμηριον
δός μοι, δεινὸν ἀλεξιτήριον
πάσης πλεκτάνης.»

«^Ο μὲν Φαέθων σιωπᾶ·
ὁ δ' ἀποθέμενός εὐθέως
τὴν ἀκτιναίγλην τοῦ κτύπᾳ
τὰς χεῖρας καὶ καλεῖ πλησίον τοῦ
αὐτόν, θωπεύων δ' ὡς τέκνιον τοῦ
λέγει μοιραίως:

«^Η μήτηρ σου οὐδὲν ψεύδεις
ἐδήλωσέ σοι ἡ τιμία·
τὸ στόμα εἶναι ἀναιδὲς
ἐκείνων, οἵπερ ἠμφεσβήτησαν
τὸ θεῖον γένος σου καὶ ἤτησαν
αὐτοῦ σημεῖα.

«Ἴνα μηδόλως ἀπορῆς
ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς μητρὸς σου,
ὁποῖον δῶρον θεωρεῖς
ἀρέσκον σοι καὶ πάνν τιμιον,
αἰτήσας λάβε ὡς ἐνθύμιον
ἐκ τοῦ πατρὸς σου.

«Μάρτυς τῶν λόγων δ' ἔστω μοι
ἢ λίμνη Στυξ ἢ ἀπαισία,
ἢ περ λοιμῶν ἰοὺς ἐμεῖ.
Τοιούτως δ' οἱ θεοὶ ὁμνύουσιν,
ὅπότε ἀρορήκτους ὄρκους κλείουσιν
πάση θυσία».

Εἶπεν ὁ Φοῖβος. Ὁ δ' αἰτεῖ
τὴν ἄδειαν νὰ διοικήσῃ,
—ἀβούλως καὶ ἀμελλητεῖ—
τὸ θεῖον ἄρμα του ἡμέριον
καὶ φέγγων δρόμον τὸν αἰθέριον
νὰ διασχίσῃ.

Ἔσσμα δεύτερον

«Magna petis, Phaethon, ei quae nec viribus istis
munera conveniant nec tam puerilibus annis.»

Ovidius.

«Ἄς ἠδυνάμην ν' ἀκυρώσω.

—εἶπε στενάζων ὁ πατήρ,—

ἔ,τ' ὑπεσχόμην σοι νὰ δώσω.

Ἦ παμφιλτάτη ἄφρον κεφαλή,

δεινὰ ἢ αἵτησίς σου ἀπειλεῖ,

τίς δὲ σωτήρ;

«Τοῦτο καὶ μόνον θὰ ἠρονούμην

ἐξ ὅλων, ὅπερ νῦν μ' αἰτεῖς·

διότι σοι θὰ ἐδωρούμην

μεῖζον τῆς ρώμης σου τῆς ἀσθενοῦς.

Ποθῶν τόδ' ἐπ' ὀλίσθου προφανοῦς,

τάλας, πατεῖς.

«Ἄλλ' ἴσως, παῖ, σὲ μεταπείσω·

θνητὸς τυγχάνεις καὶ θνητῶ

ποθεῖς αὐτὸς νὰ ἐγχειρίσω,

ὅ,τι τῶν ἀθανάτων οὐδενί,

καὶ ἂν τῇ ρώμῃ μεγαλοφρονῇ,

ἀδυνατῶ;

«Οὐδεὶς ἐκ τοῦ Πανθέου ὄλου

τολμᾷ ποτε νὰ ἐπιστῆ
τοῦ ἄρματος τοῦ φεγγοβόλου.

Παντὶ δυσχάλινοι ἐκτὸς ἐμοῦ
οἱ ἵπποι εἶναι, τάχους καὶ θυμοῦ
πολλοῦ μεστοί.

«Αὐτὸς ὁ Ζεὺς, ὁ ταῖς νεφέλαις

ὀχούμενος καὶ ἀπειλῶν
βρονταῖς τὸν κόσμον καὶ θυέλλαις
ὀκνεῖ νὰ λάβῃ ταύτην τὴν τιμὴν.
Μὴ δέ τις τοῦτον φαίνεται ἐν ἡμῖν
ὑπερβαλὼν ;

«Ἄνάντης εἶν' ἡ οὐρανία

ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς τροχιά.

Ταύτην ἐν κόποις τῇ πρωίᾳ

ἀνύουσιν οἱ ἵπποι χρυσαυγεῖς.

Ἐψίστης οὔσης δὲ ἀπὸ τῆς γῆς

ἰλιγγιᾷ

«κι' ἐμοῦ ὁ νοῦς τὴν μεσημβρίαν,

ὁπότε φρίττων καθορῶ

χαώδη ἄβυσσον βαθεῖαν.

Ὅδὸς κατάντης εἶτ' ἀκολουθεῖ,

καθ' ἣν ἠνιοχίαν εὐσταθῆ

ἀεὶ τηρῶ.

«Ὅμως δ' ἦ τὸν προανῆ μου δρόμον
ὄρωσ' αἰείποτε Ἐηθὺς
αἰσθάνεται πολλάκις τρόμον
ἀπὸ τοῦ δίφρου μου μὴ ἐκβλήθῃ
καὶ εἰς τὴν ἄβυσσον καταδυθῇ
κακοπαθῆς.

«Ὁ οὐρανὸς δ' ὅλος κινεῖται
κατ' ἐναντίαν μοι φορᾶν,
—ἀστερισμοί τε καὶ πλανῆται.—
Τοῦτ' οὐ μικρὸν τοῖς ἵπποις ἐμποδῶν—
Ἀλλὰ νικῶ τὴν δίνην καθ' ὁδὸν
τὴν ἰσχυράν.

«Ἐπόθεσ, τέκνον, ὅτ' ἐπέβης
τοῦ δίφρου· πῶς θ' ἀντιωθῆς
τῇ δίνῃ ταύτῃ; Μὴ πιστεύεις
ὅτ' εἰς τῆς τροχιάς τὴν κορυφὴν
κατὰ τὴν τοῦρανοῦ περιστροφὴν
σὺ θὰ σωθῆς;

«Ἄλση καὶ πόλεις μὴ νομίζεις
ἢ τῶν ἀμβρότων ἱερά
ὅτ' ἐν τῇ τρίβῳ θ' ἀντικρούζης;
Εἶναι κινδύνων καὶ θηρῶν δεινῶν
πλήρης ἡ τροχιά τῶν οὐρανῶν
καὶ φοβερά.

«Ἐκεῖ ὁ κερασφόρος Ταῦρος,
ὁ δειμαλέος Τοξευτής,
ὁ χαίνων στόμα Λέων γαῦρος,
Καρκῖνος ὁ τοὺς πόδας σκολιός,
ὁ δυσειδής τὴν ὄψιν Σκορπιός,
ὁ δηλητήρ.

«Οὐδ' εὐκοπον, καθὼς σὺ κρίνεις,
τῶν ἵππων τῶν θυμοειδῶν
τὸ μένος νὰ συνδιευθύνῃς.
Ὅταν τὸ στῆθος τούτων πυρωθῇ
καὶ ἡ πνοή των κόποις φλογωθῇ,
ἀμοιβαδὸν

«τοῦ στόματος καὶ τῶν μυκτήρων
πῦρ ἐξωθεῖται ἰσχυρόν.
Τότε τὸ κράτος τῶν ρυτήρων
στερρὰ τοὺς ὀδηγεῖ ὀλοταχῶς,
εἰ καὶ ὁ τράχηλός των συνεχῶς
τὸν φλογερόν

—«ζυγὸν πειρᾶται ν' ἀποσεῖση.
Πῶς χεὶρ θνητοῦ τοτ' ἀδαῆς
θα δυνηθῇ νὰ τοὺς κρατήσῃ ;
Ἄλλὰ νῦν ταῦτα παρ' ἐμοῦ μαθῶν
φυλάττου, ὅπως μὴ κακὰ παθῶν
μετανοῆς.

«Διόρθου δὲ τὴν αἵτησίν σου,
ὅσον ἀκόμ' εἶναι καιρός·
καὶ ἂν διὰ τὴν γένεσίν σου
ἐπιθυμῆς τεκμήρι' ἀσφαλῆ,
ὁ φόβος μου αὐτὸς δὲν τὰ δηλοῖ
ὁ κρουερός;

«Προσβλέψας ἐπὶ τὴν μορφήν μου
ἰδ' ἐν αὐτῇ τὴν ταραχὴν·
τὴν μέριμναν τὴν πατρικὴν μου
ἐντός μου σὺ θὰ ἔβλεπες τρανήν,
ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ ἴδῃς νῦν
καὶ τὴν ψυχὴν.

«Τὰς ὄψεις σου τριγύρω τεῖνον
ἐφ' ὅσα κρίνεις ποθητὰ
ὑπὸ τὸ φῶς μου τῶν ἀκτίνων·
οὐδέν σοι ἄσμενος θ' ἀπαρηθῶ·
πάνθ' ὅσα ὑπὸ σοῦ θὰ αἰτηθῶ,
σοὶ δωρητά.

«Τοῦτο καὶ μόνον σὺ μὴ αἶτει·
ὄντως τυγχάνει σοὶ ποινὴ
καὶ ὄλεθρός σου ἴσως ἔτι.

Σωφρόνει κι' αἶτει δῶρον θεμιτόν.
Οὐδεὶς ἀφραίνει οὕτω τῶν θνητῶν,
παῖ, νηποινεῖ.»

«Ὁ μὲν τὰς συμβουλάς περαίνει
καὶ μέγα δυσανασχετεῖ,
ὁ δ' εἰς τὸ αἶτημα ἐμμένει
τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς θερμῶς φιλῶν.
Εἰς τὴν βαρύτητα τῶν ἀπειλῶν
ἀναισθητεῖ.

«Μή, λέγει, ἔξαρνός μοι γίνου·
τοῦ δίφρου σου αὐτοῦ ἐρῶ.
Ἄπο τοῦ κόσμου τοῦ γήινου,
πάτερ, εἰς τὸν αἰθέρ' ἄς ὑψωθῶ·
φέγγων ἐξ οὐρανοῦ τὴν γῆν ποθῶ
νὰ καθορῶ.»

Τότ' ὁ πατὴρ τὸν παῖδα φέρει
εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ οὐρανοῦ,
ἐνθ' ἄρμα ὑψηλὸν μαρμαίρει,
δῶρον τοῦ κλυτοτέχνου ἀγλαόν,
θαῦμ' ἐκ μετάλλων, πάντων παμφαῶν,
τοῦ θείου νοῦ.

Χρυσοῦς ὁ ἄξων κι' ὁ ρυμός του·
ὁ δίφρος ἀργυροπλαθής·
χαλκ' οἱ τροχοί του κι' ὁ ζυγός του·
ἀπὸ τῆς ἀντυγός του στοιχηδὸν
κύκλω ἐξέλαμπεν ἀστραπηδὸν
λίθων πληθύς.

Τούτων τὴν τέχνην καὶ τὴν ὕλην
ἐν ᾧ ἐσκόπει κεχηνώς,
ἀνοίγει τῶν αὐλῶν τὴν πύλην
ἢ ροδοδάκτυλος θεὰ Ἥως
καὶ ἄρχεται φοινίσσων ἀραιῶς
ὁ οὐρανός.

Βλέπων ὁ Φοῖβος γινομένους
καὶ τοὺς ἀστέρας ἀφανεῖς
καὶ τοὺς χορούς των ἔλκομένους
ὑπὸ τοῦ Ἐωσφόρου πρὸς αὐτόν,
ὅς ὕστατος ἀποχωρεῖ αὐτῶν
αἰγληφανής,

ἐντέλλεται ταῖς Ὠραις, ὅπως
τοὺς ἵππους τοὺς θυμοειδεῖς
συζεύξωσιν· αἱ δ' οὐκ ἀκόπως
προσάγουσαι τῷ δίφρῳ ταχίνοὺς
ἐμβάλλουσιν αὐτοῖς τοὺς χαλινοὺς
μετὰ σπουδῆς.

Ἐν τούτῳ δ' ἀμβροσία χροῖει
καὶ θείοις μύροις τὸν υἱόν,
ἔν' ἀλεξίφλοξ διανύη
τὸν δρόμον ἀσινῆς ἀπὸ φλογῶν·
χρυσάκτινον δὲ στέμμα χορηγῶν
θαμβοποιόν.

λέγει μετὰ ψυχῆς ἀλγούσης
βαθεῖς ἀνάγων στεναγμούς :
«Εἶθε, ὦ παῖ, νὰ ὑπακούσης
οἷς συμβουλεύω νῦν σοι ὡς πατήρ,
τοῖς σοῖς κινδύνοις τάσσων ὡς ρυτῆρ
στεροῦς φραγμούς.

«Τοὺς ἵππους μήποτε κεντρίσης,
ἀντέχου δὲ τῶν ἡνιῶν·
κόπος πολὺς ὅπως ἢ πτηῖσις
ἢ αἰθερία των ἐπισχευθῆ·
κανονικῶς ὁ νοῦς αὐτοῦς ὠθεῖ,
γόνους θεῶν.

«Βαῖνε δ' ὁδὸν ταῖς πέντε ζώναις,
ὦ παῖ, παράλληλον οὐχί,
ἀλλὰ λοξήν, ἣν οἱ αἰῶνες
ἐχάραξαν, εὐρεΐαν, παμφαῆ,
κι' ἥπερ ταῖς μέσαις ταῖς τρισὶν ἀεὶ
ἄνω στοιχεῖ.

«Οὕτω δ' ἀφίστασαι τῶν πόλων
τοῦ Νότου τε καὶ τοῦ Βορρᾶ·
κατὰ τὸν δρόμον σου δὲ ὄλον
τῆς τροχιᾶς τοῦ δίφρου ἱκανὰ
ἔχνη παντοῦ τὸ ὄμμα σου τρανὰ
θὰ διορᾷ.

« Ἀπόστασιν ἐν ὕψει κράτει
τὴν δέουσαν ἀπὸ τῆς γῆς
Δεινὴ θὰ εἶναί σοι ἡ Ἄτη,
ἂν ἐπαρθεῖς ὑψοῦ τοὺς τῶν θεῶν
προσβάλης δόμους ἀκοντὶ ποιῶν
περιφλεγεῖς,

« ἢ ταπεινότερον ἂν βαίνων
τοῦ εἰωθότος πρὸς τὴν γῆν
φανῆς αὐτὴν διαθερμαίνων
ἀμέτρως ἢ ἐπίπαν πυροπολῶν.
Φοβοῦ, τὸ θεῖον μῖσος προκαλῶν
ἢ τὴν ὀργήν.

« Μὴ πρὸς τῷ Ὄφει δὲ προσκάμψης
τὸν δεξιόν ποτε τροχόν·
εἰς τὸ Θυτήριον μὴ λάμψης
κλίνων λαιῶς. Ἀστερισμοὶ σαφεῖς,
ᾧ, ὡς ὀρίων σοι, θ' ἀποστραφῆς
ἠνιοχῶν.

« Πρὸς τᾶλλα δὲ τῆς σῆς πορείας
ἢ Τύχη σοι ἄς βοηθῆ.
ἦτις βελτίων τῆς Προνοίας.
Ἄλλ' ἢδ' ἢ Νύξ πρὸς δύσιν προχωρεῖ
καὶ ὅστις ἐν τῇ γῇ ἐγρηγορεῖ
τὸ φῶς ποθεῖ.

«Δὲν ἐπιτρέπεται καμμία
πρὸς τοῦτο νῦν χρονοτριβή.
Ἄλλ' ἄν, ὦ παῖ, τῇ εὐβουλία
τῇ τοῦ πατρὸς ἐμοῦ ἀκολουθῶν
μετέγνως, τὴν ἀλήθειαν μαθῶν
τὴν ἀκριβῆ,

«ἄφες τῇ γῇ ἐγὼ νὰ χύσω
τὸ φῶς ὡς πάντοτε καὶ νῦν,
σὺ δ' ἐκ τῆς γῆς ἐν πνεύματ' ἴσφ
βλέπε ἀκίνδυνος στεροῶς πατῶν.
Μὴ θέλε μάτην ἀεροβατῶν
μοῖραν καινήν.»

Ἄλλ' ὁ Φαέθων δὲν ἀκούει
δεήσεις οὐδὲ συμβουλὰς·
ἐγωισμὸς τὸν παρακρούει.
Ἐπὶ τὸν δίφρον ἄλλεται ταχύς,
ὡσεὶ περιφρονῶν ὁ ἀτυχῆς
τὰς ἀπειλὰς.

Ἔσμα τρίτον

«Nec scit, qua sit iter? nec, si sciat, imperet illis».

Ovidius.

Ἄμέσως δ' ἢ τῶν ἵππων συνωρίς
ἢ πρὸς ποσὶ χρωμένη καὶ πτεροῖς
ὄργᾳ πρὸς δρόμον τὸν συνήθη
καὶ χρεμετίζει πῦρ ἐκπνέουσα
καὶ τοῖς ποσὶ τὸν στίβον παίουσα,
ἐκ μένους ἔμπλεως τὰ στήθη.

Ὡς δ' ἔλυσε τὴν ὕσπληγγ' ἢ Τηθύς
καὶ τοῦ ἀπείρου κόσμου ἢ πληθύς
ἐνώπιόν των ἐπεφάνη,
πετρόποδες εἰς ὕψη φέρονται,
ὄρμη δ' ὑπὲρ τὰ νέφη αἴρονται,
ὥσει ὁ νοῦς των ἐξεμάνη.

Ἄνέρονται ὡς θύελλα ταχεῖς
τοὺς χώρους τοὺς ἀνάντεις καὶ τραχεῖς
καὶ παρελαύνουσι τὸν Εὐρον,
ὅστις σὺν τῇ αὐγῇ γεννώμενος
ἐντεῦθεν πνέει ἐκπετόμενος.
Τὸ ἄρμα λίαν κοῦφον εὐρον.

Ὡς δὲ καὶ ἡ ταχίστη τῶν νεῶν,
ἀνεπαρκὲς τὸ ἔρμ' ἂν τύχη ὄν,
σαλεύει ὑπὸ τῶν κυμάτων,
οὕτω τὸ ἄρμ' ἀναταράσσεται
καὶ διαρκῶς ἀνατινάσσεται
ἐν τῷ αἰθέρι δι' ἀλμάτων.

Ἐλάτου δ' ἀμοιροῦντες δεξιῶ
οἱ πτεροφόροι ἵπποι τοῦ θεοῦ
Φλέγων, Πυρρός, Ἐῶς, Αἴθων,
τῆς τρίβου τῆς τακτῆς ἐκκλίνουσιν
καὶ τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπιτείνουσιν,
ὥστε φοβεῖται ὁ Φαέθων.

Νὰ διοικήσῃ τούτους ἀγνοῶν
καὶ τὸλιγοδρανὲς τοῦ ἐννοῶν
καὶ τὴν μωρίαν τοῦ ἐπίσης
καλεῖ αὐτοὺς φωνῇ ἱκέτιδι·
οἱ δ' ἐν κινήσει ὑψιπέτιδι
καφεύουσιν εἰς τὰς δεήσεις.

Αἱ τῆς Κυβέλης Ἄρκτοι αἱ ψυχραὶ
ἐπὶ τῷ ἐκτροχιασμῷ ὄχραι
τοῦ ἄρματος ἀποχωροῦσιν
κι' ὑπὸ τὴν θέρμην τὴν δραστήριον·
εἰς βέβηλα νερὰ σωτήριον
λουτρὸν αὐταῖς ἐπιχειροῦσιν.

Ὁ Δράκων δ' ὁ τῷ ψύχει ἀδρανῆς,
ὡς τοῦ παγώδους πόλου ἐγγενῆς,
αἴφνης ἐπίφοβος πυροῦται
καὶ ὁ Βοώτης ὁ βραδύτατος
τὸν δρόμον, φεύγων νῦν ὠκύτατος
πρὸς δύσιν διεκπορφυροῦται.

Ἄλλ' ὅτ' ἀπὸ τῆς ἄκρας κορυφῆς
τοῦ οὐρανίου θόλου κατηφῆς
ἐπὶ τὴν γῆν κατεΐδε πάλιν,
τὰ γόνατά του παρελύθησαν
καὶ ἐν τῷ φωτὶ περιεχύθησαν
αἱ ὄψεις τοῦ ἄγλυν μεγάλην.

Καὶ νῦν τὸν μέγαν κίνδυνον ὁρῶν
καὶ ἐπὶ τοῖς γινόμενοις ἀπορῶν
μετανοεῖ πικρῶς ὁ τλήμων·
καὶ ἑαυτὸν τοῖς ἐταλάνισεν
ὅτι κακῶς τὸ γένος ἐβασάνισεν
τῆς μοίρας τῶν θνητῶν ἀμνήμων.

Ὡς ναῦς δ', ἣν πλήττει λάβρος ὁ βορρᾶς,
ὅταν οἰακοστρόφου στιβαρᾶς
χειρὸς ἐν κλείδωνι στερεῆται,
ἐν τῷ κενῷ ἐκσφενδονίζεται,
καὶ τί νὰ πράξῃ νῦν λογίζεται
ὅτ' ἡ ζωὴ του ἀπειλεῖται.

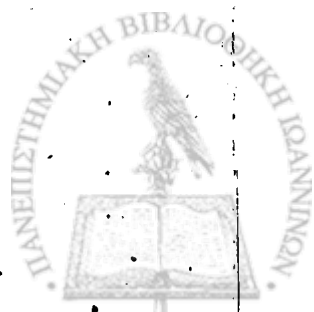

Στρέφων ὅτε μὲν πρὸς ἀνατολήν,
ὅτε δὲ πρὸς δυσμὰς τὴν κεφαλὴν,
σκοπεῖ τοῦ δρόμου του τὰ μήκη
καὶ ἄπελπις ὄρα ὁ δεῖλαιος,
ὅτ' ἐκατέρωθεν ἀνίλεως
τὸν δρόμον ἄβυσσος διήκει.

Ἄναποφάσιτος δ' οὔτε χαλᾶ
οὔθ' ἔλκει τὰς ἡνίας, πλὴν δειλὰ
τὰ βλέμματά του πέριξ ρίπτει,
ἀλλὰ διεσπαρμένα τέρατα
παντοῦ καὶ πρὸς αὐτὰ τὰ πέρατα
τοῦ οὐρανοῦ ἀνακαλύπτει.

Ἴδου ἐγγύς του καὶ ὁ Σκορπιός,
ἐξ οὔ ἐκστάζει ὡς ἰδρῶς ἰός,
κάμπτων τοξοειδῶς τὰ μέλη
κατέχων δ' ἐν τῷ θόλῳ πλαίσιον,
πνοὴν δυσώδη καὶ ἀπαίσιον
λοιμὸν τοῖς κέντροις κύκλῳ στέλλει.

Ἐμβρόντητος ἐκ φόβου παρ' αὐτῷ
ἀφῆκε τὰς ἡνίας κι' ἐν ταύτῳ
ἐπὶ τὰ νῶτά των πεσούσας
οἱ ἵπποι γνόντες νῦν ἀπόλυτοι
εἰς χώρας ἵπτανται ἀκώλυτοι,
πρῶην αὐτοῖς ἀγνώστους οὔσας.

Νῦν μὲν ὑπερουψοῦνται ἐμμανεῖς
καὶ τῶν ἀστέρων πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς
συγκρούονται ἐν τῷ αἰθέρι,
νῦν δ' ἀποτόμως κατερχόμενοι
κι' ἐνιαχοῦ τῆς γῆς ἀπτόμενοι
τὰ ὑψηλὰ πατοῦσι μέρη.

Ἡ Φοῖβη ἐκ τοῦ ὕψους ἀπορεῖ,
πῶς οὕτω κάτωθεν αὐτῆς χωρεῖ
ἡ συνωρίς τῶν θείων ἵππων·
τὰ νέφη δὲ φλογμῶ ἀτμίζουσιν
καὶ τὰ τῆς γῆς αὐτῆς καπνίζουσιν
ἀλλάσσοντα τὸν τέως τύπον.

Ὑδάτων ἀμοιροῦσιν αἱ πηγαί,
πρὸς δ' αἱ τοῦ ἄρματος μαρμαρυγαί
μετὰ τῆς θέρμης εἰσχωροῦσιν
εἰς μέρη μέχρι νῦν ἀνήλια
καὶ ἀμπελῶνας καὶ δασύλλια,
ἀγρούς καὶ χλόην πυρπολοῦσιν.

Ἀλλὰ καὶ πόλεις, ἔθνη καὶ λαοὶ
καὶ τῶν θεῶν βωμοὶ τε καὶ ναοὶ
ἐνιαχοῦ ἀποτεφροῦνται.

Ἡ κορυφή ἡ ἀνεμόεσσα
τοῦ Ἄθω νῦν καὶ ἡ νιφόεσσα
Ὄρθρος καὶ Οἴτη ἐκφλογοῦνται.

Ὁ Ταῦρος, τῶν Μουσῶν ὁ Ἑλικῶν,
τὸ μαρμαροπαγὲς Πεντελικόν,
ἢ Ὕσσα, ἔξοχος τὰ κάλλη,
ὁ Τμῶλος, Αἴμος ὁ δυσχείμερος,
ὁ Κύνθος λαίλαψιν ἀνήμερος,
ὁ Μίμας, ἢ ψιλὴ Μυκάλῃ,

ὁ Παρνασός, ὁ θεῖος Κιθαιρών,
ἢ Πίνδος, πολυπίδαξ τῶν ὄρων,
ὁ Ὀλυμπος, αἰθερογείτων,
τᾶκρα τῶν Ἀλπεων, αἰγλήεντα,
καὶ τῆς Ροδόπης τὰ ὑλήεντα,
ὁ Καύκασος ὁ ὕψει κρείττων,

ἐκφλέγονται καὶ δὴ διπτῶ πυρὶ
σεισμοπληγῆς ἢ Αἴτνη θεωρεῖ
νῦν ἑαυτὴν ἐμπιπραμένην·
τὸν δὲ καπνὸν τὸν αἰθαλόεντα
σκορπίζει ἄνεμος φλογόεντα
ἐπὶ τὴν γῆν τὴν οἰκουμένην.

Ὁ δὲ Φαέθων πάντα καθορῶν
τὸν κόσμον ἔμπυρον, φλογοπορῶν
ἀδυνατεῖ νὰ ὑπομείνῃ
τὸν καίσωνα καὶ αὔραν ζέουσαν,
ὡς ἐξ ἱπνοῦ βαθέος πνέουσαν,
σὺν τῇ αἰθάλῃ καταπίνει,

τὸ δ' ἄρμα ταῖς φλοξὶ καταληφθὲν
καὶ ζοφερῶ καπνῶ συγκαλυφθὲν
ποῦ φέρεται δὲν διακρίνει.

Τότε μελανωπὰ κατέστησαν
ὑπὸ τῆς θερμῆς, ἣν ὑπέστησαν
τὰ τῶν Λιβύων πολλὰ σμήνη,

αἱ δ' ἔνυδροι αὐτῶν καὶ δροσεραὶ
πρὶν χῶραι ἔρημοι καὶ αὐχμηραὶ
ἐγένοντο ἐξατμισθεῖσαι.

Κι' αἱ Ναϊάδες τότ' ἐθρήνησαν
καὶ λυσιαίθειρ' ἐξεκίνησαν
τοῦ οἴκου των ὄρφανισθεῖσαι.

Ἡ Δίρκη στεῖρα ὕδατος θρηνεῖ·
ἡ Καλλιρρόη, ἣν πολλοὶ κρουνοὶ
ἐδρόσιζον, κλαίει αὐχμοῦσα·
ἡ Ἀμυμώνη ὀλοφύρεται
καὶ ἡ Πειρήνη μάτην τείρεται
τὰ γνά της ρεῖθρ' ἀποσκοποῦσα.

Ἄλλ' ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου τοῦ κοινοῦ
τῆς φλεγομένης γῆς καὶ οὐρανοῦ
οὐδὲ οἱ ποταμοὶ λυτροῦνται·
ὁ Ἴστρος, ὁ τὸν ροῦν αἰώνιος,
ὁ βαθὺς Μέλας ὁ Μυγδόνιος,
ὁ μέγας Γάγγης πυρπολοῦνται.

Ὁ Πάδος, ὁ ταχύροπος Ροδανός,
ὁ Σκύθης Τάναϊς, ὁ Ἴσμηνός,
ὃς ἐν τοῖς χάλιξι καχλάζει,
ὁ Πρακτωλός, ὃς φέρει ψήγματα
χρυσουῦ, ὁ Ἀλφειός, ὃς ρήγματα
ὑπὸ τὸ ρεῦμά του σκεπάζει,

ὁ Μαίανδρος ὁ ἐλικοειδής,
ὁ Ρῆνος ὁ τὰς ὄχθας εὐειδής,
ὁ Ξάνθος, ὁ καλλίροπος Φᾶσις,
ὁ Κύδνος διαυγῆς τὰ νάματα
καὶ ὁ Εὐφράτης, οὗ ἀκάματα
τὰ ρεῖθρα βρέχουσιν ἐκτάσεις,

ὁ Θύμβρις ὁ ξανθός, ὁ Σπερχειός,
ὁ Κάϋστρος, ὁ γέρων Πηνειός,
ὁ Ἔβρος ὁ ἀργυροδίνης;
πάντες φλεγόμενοι ἀτμίζουσι
κι' αἱ ὄχθαι τῶν περικαπνίζουσι
στενάζουσαι ἐκ τῆς ὀδύνης.

Καὶ τῷ πυρὶ ὁ Νεῖλος ἐκπλαγείς
ἀπονοστεῖ εἰς τὰ ἔσχατα τῆς γῆς
κι' ἐγκρούπτεται ἐντὸς κευθμῶνος,
αἱ δ' ἐκβολαί του, ἑπταστόμοι,
αἰθάλης πλήρεις νῦν πανόμοιοι
φαράγγων χαίνουσιν ἐμμόνως.

Κι' ἐπὶ τῆς γῆς ἐκφαίνονται ρωγμοί,
δι' ὧν εἰσδύουσι πυρὸς φλογμοὶ
εἰς τὰ πυκνὰ τοῦ κέντρου σκόπη
καὶ φῶς ἐπέλαμψεν αἰφνίδιον
εἰς Ἄδου, ὅπου τὸν αἶδιον
ὁ κόσμος τῶν νεκρῶν ὑπνώττει.

Τὰ ὕδατα συστέλλονται τανῦν
καὶ ὅπου πόντος ἀχανῆς πρὶν ἦν,
ἀμμῶδες γίνεται πεδῖον,
τὰ δὲ βουνά, τὰ τέως μύχια
ἐν τῇ θαλάσῃ, νῦν ἡσύχια
πληθὺν ἐποίησαν νησίων.

Καὶ δύνονται εἰς βάθη οἱ ἰχθυῖς·
ὁ δ' ἐν τῷ πόντῳ καύσων παραχθεῖς
τὰ πτώματα φωκῶν ἐκβράζει·
τῶν δὲ δελφίνων τὰ σκιρτήματα,
τὰ τῶν αὐρῶν φαιδρὰ φιλήματα,
πνοὴ φλογῶν νῦν κατευνάζει.

Τρεῖς δὲ ὁ Ποσειδῶν τὰς κρατερὰς
τολμήσας ν' ἄρη χειρᾶς, ὑπ' ἄρας
τρὶς εἰς τὴν θάλασσαν βυθίζει·
καὶ διελύθη ἡ πανήγυρις
τῶν Νηρηίδων, ἡ δ' ὀμήγυρις
εἰς ἄντρα ἑαυτὴν δροσίζει.

Ἔσμα τέταρτον

«Volvitur in praecipua longoque per aera tractu
fertur».

Ovidius.

Ἄλλοφρων ἢ σεπτὴ παμμήτωρ Γῆ
ἐπὶ τῇ τόσῃ συμφορᾷ της
θρηνεῖ τὴν ὄψιν της πυριφλεγῆ
καὶ φρίσσει βλέπουσα ὄγκούμενον
τὸν πόντον καὶ δὴ συνωθούμενον
βαρὺν πρὸς τὰ πλευρά της.

Ἄλλὰ κι' ἐν τῇ καρδίᾳ φοβεράν
τὴν καῦσιν νῦν αἰσθανομένη,
—διότι ματαλλάξαντα φορὰν
τὰ νάματα ἐντὸς της ρέουσιν
ὀπίσω καὶ τὰ σπλάγχνα καίουσιν,—
κλονίζεται καὶ στένει.

Πυκνὴν δ' αἰθάλην ἐκ τῆς κεφαλῆς
τινάξασα σπουδῆ καὶ βία
κι' ἐπάρασά τὴν ὄψιν ἀκαλλῆς
πρὸς τὸν αἰθέριον οἰκήτορα,
ἀνδρῶν δὲ καὶ θεῶν γεννήτορα
τὸν παντεπόπτην Δία,

«Ζεῦ πάτερ, λέγει, ἀσθενεῖ φωνῇ,
πῶς τὴν δικαίαν σου καρδίαν
ἢ δυστυχία μου δὲν συγκινεῖ ;
Τί ἔργον ἔδρασ' ἀλιτήριον,
ὥστ' ἔλαβον ὡς κολαστήριον
τὴν τοῦ πυρὸς μανίαν ;

«Μὴ τοῦτο εἶναί μοι ἢ ἀμοιβὴ
τῶν ἔργων μου τῶν καθ' ἡμέραν ;
μὴ πᾶσι δὲν παρέχω ἀκριβῆ
τοῖς ζώοις χόρτον μέχρι σήμερον,
τοῖς δὲ θνητοῖς τὸν σῖτον, ἡμέρον
τροφὴν καὶ ἡδυτέραν ;

«Πρὸς τοῦτο τῶν ἀρότρων τὰς πληγὰς
καὶ τὰς αἰκίας αἰεὶ φέρω
καὶ τῶν Ὠρῶν τηρῶ τὰς προσταγὰς,
Ἵμᾶς δὲ τοὺς θεοὺς ἀρώμασιν
καὶ τοὺς θνητοὺς ποικίλοις πόμασιν
ἐνδελεχῶς γεραίρω ;

«Ἴδέ, ἢ κόμη μου ὀλοσχερῆς
ἀπετεφρώθη καὶ αἰθάλη
σκέπει τὴν ὄψιν μου ἀδρομερῆς,
ἢ καὶ σπινθῆρσι διαστίζεται
καὶ ὁ κορμὸς μου ἐκφλογίζεται
πυρκαϊᾷ μεγάλῃ.

« Ἄν εἴμαρται ν' ἀπολεσθῶ πυρί,
τί φείδεσαι τοῦ κεραυνοῦ σου;
τὸν ὄλεθρόν μοι πέμψον αὐθωρεί·
εὐφρόσυνος τὸν ἀποδέχομαι.
Ἐλέησόν με, δὲν ἀνέχομαι
τὴν καῦσιν τοῦ υἱοῦ σου.

« Ἄν δ' οὕτω με δικαίως τιμωρῆς,
τί τῆς ποινῆς μου δικαιούται
ὁ ἀδελφός, ᾧ ἔλαχε μερίς
ὁ πόντος, ὅστις συστελλόμενος
καὶ εἰς ἀτμὸν μεταβαλλόμενος
νῦν μεταστοιχειοῦται;

« Ἄν δὲ τοῦ ἀδελφοῦ ἢ ἀλγηδῶν,
τριάρχου, κάμπτη σε μηδόλως,
ἐν τῷ αἰθέρ' ἰδὲ τὰ πρὸ ποδῶν·
σφοδρῶς αἱ φλόγες ἐνισχύονται,
οἱ δόμοι σου δὲ καταλύονται,
ἂν ἐμφλεχθῇ ὁ πόλος.

« Αὐτὸς ὁ Ἄτλας κάθιδρως πονεῖ,
τὴν σφαιρᾶν μου δ' ἀνέχει μόλις·
ἂν θάλασσα δέ, γῆ καὶ οὐρανοί
φθαρῶσι, τότε συμμειγνύμεθα
αὐθις εἰς χάος καὶ θὰ κείμεθα
ἀκίνητοι κι' ἐξώλεις. »

Οὕτως ἡ πότνια εἰποῦσα Γῆ
ἀποχωρεῖ εἰς ἔνδοτάτην
τῶν ἄντρων τῆς γωνίαν ἐν σιγῇ.
Ὁ δ' ἐπακούσας τῆς δεήσεως
ἐπεῖδε μετ' ἀγανακτήσεως
τὸν νέον διαφοηλάτην.

Μέγα στενάζων δὲ τῇ συμφορᾷ
τὰ μέγαρά του περιτρέχει
κι' ἐν ᾧ τὸν Φοῖβον σύνοφρος ὄρᾳ,
τοὺς Ὀλυμπίους νῦν μαρτύρεται,
ὅτι ὁ κόσμος σύμπας φθείρεται
καὶ χρεῖαν αὐτοῦ ἔχει.

Ἐλθὼν δ' εἰς τοῦρανοῦ τὴν ἑξοχήν,
ὄθεν, ὡς ἔθος, συναγείρει
ὑπὲρ τὴν γῆν νεφέλας καὶ βροχήν,
ἀστράπτει καὶ βροντᾷ χολούμενος
καὶ εὐδιᾷ συνευωχούμενος
τῇ θεῖα ὀμηγύρει,

βροντᾷ κι' ἐπὶ τὸν δίφρον τῇ χειρὶ
τὸν κεραυνὸν θυμώδης ρίπτει.
καὶ τὸν ἐλάτην ἄπνουν καθαιρεῖ·
οἱ δ' ἵπποι τῇ βροντῇ φοβίζονται
καὶ τῇ φλογὶ ἀναχαιτίζονται·
τὸ μένος των ἐκπίπτει.

Δι' ἄλματος δ' ὀπίσω νῦν γοργοῦ
ἐπὶ τὸν δίφρον ἀφαιροῦσι
τοὺς κρατεροὺς τραχήλους τοῦ ζυγοῦ
καὶ τοὺς ρυτῆρας τεμαχίζουσι,
τὸ δ' ἄρμα καταθρυμματίζουσι
κι' ἐκ φόβου ἀδρανοῦσι.

Καθὼς δ' ἐν τῷ αἰθρίῳ οὐρανῷ
ὑπόθεν πίπτει τις διάττων
ἀστήρ, οὕτω ταχύς ἐν τῷ κενῷ
καὶ ὁ Φαέθων νῦν κυλίεται
καὶ πρὸς τὴν γῆν φλογώδης δύεται
λαμπρὰν γραμμὴν χαράττων.

Εἰς χώραν δὲ πεσόντ' ἄλλοδαπὴν
τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος πόρρω,
ὥς τι μετέωρον ἢ ἀστραπὴν,
Ἴηριδανὸς ὁ μέγας δέχεται
καὶ τὴν ταφὴν αὐτοῦ ἀνέχεται
ἐν περιόπτῳ χώρῳ.

Τὴν κεφαλὴν του τὴν πυριφλεγῆ
καὶ τὸ ἠκρωτηριασμένον
σῶμά του τῆ τριγλώχινι φλογί
αἱ Ναιιάδες περιέπουσι
καὶ κτέρια του ἄνθη δρέπουσι
τῶν παραφυομένων.

Ἐφοῦ δὲ νάμασι γονυκλινεῖς
ἀπέλουσαν ἠθαλωμένον
κι' ἐλέγοις ὠλοφύραντο καινοῖς,
παρὰ τῷ ποταμῷ κηδεύουσι
κι' ἐπὶ τοῦ τύμβου του λαξεύουσι
τόδε προσηροσμένον.

«Ἐνθάδε κεῖται ὁ ποτὲ κλεινὸς
τῇ θεῖα γενετῇ Φαέθων·
εἶδον αὐτὸν ἢ γῆ κι' ὁ οὐρανὸς
ὡς "Ἡλιον διφρηλατήσαντα"
ἀλλ' ὡς ἀδύνατα τολμήσαντα
κατέρριψε πῦρ αἶθρον».

Ὁ δὲ πατὴρ ἐκ λύπης κατηφῆς
κρύπτει τὴν ὄψιν του τὴν θεῖαν
κι' ἐπὶ ἡμέραν ὅλην συννεφῆς
τῷ κόσμῳ δὲν ἠκτινοβόλησε·
πλὴν τοῦτο οὐδαμῶς ἐκώλυσε
καὶ τὴν φεγγοβολίαν.

Αὕτη ἠπλώθη καὶ ἐπὶ τὴν γῆν
ἐκ τοῦ φλογμοῦ προερχομένη,
ἠπεῖα ὡς λυκόφως τὴν αὐγὴν·
κι' ἐν τούτῳ ἦτο ἴσως χρήσιμος
ὁ ὄλεθρος, οὗ νῦν ἐπίσημος
ἢ μνήμη παραμένει.

Ἐπὶ τῆ τοῦ παιδός της τελευτῆ
ἔκφρων ἢ δύστηνος Κλυμένη
τὰ μέλη του παντοῦ καταζητεῖ
καὶ μετὰ πλάνην πολυήμερον
θρηνοῦσα οἴκτιστα νυχθήμερον
καὶ στερνοκοπούμενη

φθάν' εἰς τὴν ὄχθην τοῦ Ἡριδανοῦ,
ἐφ' ἧς ἐντέθαιπται ὁ γόνος·
μετ' ἄλγους δ' ὀλολύξασα τρανοῦ
τὸν τύμβον του ἐναγκαλίζεται
καὶ εἰς τὸν λίθον μεταγγίζεται
τὸ αἷμά της ἀφθόνως.

Οὐχ ἦπτον τῆς μητρός των γοερῶς
κι' αἱ Ἡλιάδες τὸν θρηνοῦσι
καὶ ταῖς παλάμαις των αἱματηρῶς
τὰ στέρνα πλήττουσι τὰφρόεντα
περὶ τὸν τύμβον τὸν κρυόεντα
καὶ τὸν νεκρὸν καλοῦσι.

Καὶ] συνεπλήρωσε πλησιραῆς
τὸν δίσκον ἤδη ἢ σελήνη,
αἱ δ' ἀδελφαὶ τῷ τύμβῳ προσφυεῖς
οὐδὲ στιγμὴν τῶν θρήνων λήγουσιν,
τοῖς στέρνοις δὲ πληγὰς ἀνοίγουσιν
ἐν τῇ φρικτῇ ὀδύνῃ.

Καὶ νῦν ἡ πρεσβυτάτη τῶν τριῶν
Φαέθουσα παραπονεῖται
ὅτι σκληρὰν ἐννάρκωσιν μυῶν
κατὰ τοὺς πόδας της αἰσθάνεται,
τοῦ ν' ἀναστῆ δ' ἐπιλαμβάνεται
πλὴν μάτην, δὲν κινεῖται.

Ἡ Λαμπετία τότε ἐπιχειρεῖ
τὴν ἀδελφὴν νὰ βοηθήσῃ,
ἀλλ' ἐρριζώθη καὶ δὲν προχωρεῖ.
Τῆς Αἴγλης ἐφυλλώθη ἡ κόμη της
καὶ κλάδους ἔφυσαν οἱ ὠμοί της
καὶ ἐκ τοῦ ρίγους φρίσσει.

Ἡ μὲν δεινῶς ἀλγεῖ ὅτ' εἰς κορμὸν
οἱ πόδες της μεταλλοιοῦνται,
ἡ δὲ ὄξυν ἐκπέμπει ὄδυρμόν,
ὅτ' οἱ μηροί της οἱ ἀβρότατοι
καὶ οἱ μαστοί της οἱ λευκότετοι
ὑπὸ φλοιοῦ κυκλοῦνται.

Καὶ βαθμηδὸν αἱ Ἡλιογενεῖς
μεταμορφοῦνται εἰς αἰγείρους,
ὑψηλοκόρμους καὶ φυλλομανεῖς,
ἡ δὲ Κλυμέν' εἰς παρακλήματα
καὶ γόους των δίδει φιλήματα
καὶ ἀσπασμοὺς ἐμπύρους.

Μέχρι τοῦ νῦν δὲ λείβονται αἰεὶ
κατὰ σταγόνας ἐκ τῶν κλώνων
τὰ δάκρυά των ἤλεκτροφαῖ·
θάλλει δὲ τοῦ ἡλίου πήγνυνται
κι' ἐν τῷ Ἡριδανῶ συμμείγνυνται
τῇ ἄμμῳ ἀπ' αἰώνων.

Τὸ νᾶμα δὲ τὸ κρυσταλλοφανὲς
κυλίον ταῦτα συγκαθαίρει,
κι' ἡμῖν ὡς ἤλεκτρον διαφανὲς
δωρεῖται, κόσμον τίμιον,
ὄν ἢ γυνὴ στοργῆς ἐνθύμιον
περὶ τὴν δέσρην φέρει.

Ο ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΙΣΒΗ

Λυρικὸν ἐπύλλιον εἰς ἄσματα δύο

«Nam color in pomo est, ubi permaturuit uter ;
quodque rogis superest, una requiescit in urna».

Ovidius.

Ο ΠΥΡΑΜΟΣ ΚΑΙ Η ΘΙΣΒΗ*)

ΛΥΡΙΚΟΝ ΕΠΥΛΛΙΟΝ ΕΙΣ ΑΙΣΜΑΤΑ ΔΥΟ

Ἔσμα πρῶτον

«Accipe nunc, inquit, nostri quoque sanguinis haustus»

Ovidius.

Ἐν τῇ πλουσίᾳ Βαβυλῶνι
παρὰ τῷ ποταμῷ Εὐφράτῃ,
ἦν πλίνθων τεῖχος περιζώνει,
ὡς ρόδον ἐν ἔαρινῃ
ἡμέρᾳ θάλλει καλλονὴ
πασῶν τῆς Ἔω ὑπερτάτη.

Δὲν εἶναι γόνος βασιλέων
οὐδ' ἐκ θεῶν ἢ γενετὴ τῆς
τέκνον ἀπλῶν ἀστῶν γονέων
ἐπλήσθη δώρων δασιλῶν
ἐκ τῶν κορῶν τῶν ἀπαλῶν,
ἃς τρέφει ὁ γυναικωνίτης.

*] Ὁ μῦθος κατὰ τὸν παρ' Ὀβιδίου, Μεταμορφώσεων Βιβλ. IV, στίχ. 55—167.

Ἡ κόρη Θίσβη ἔκαλεῖτο.

Ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν παρθένον
ὁ Πύραμος ἐπυρπολεῖτο,
περικαλλῆς ὡς ὁ Ἑρμῆς,
μεστὸς ἰσχύος καὶ ὀρμῆς,
ἐν γειτονία διαμένων.

Τοῖχος κοινὸς διαχωρίζει
τῶν ἐραστῶν τὴν κατοικίαν·
κατὰ μικρὸν δὲ συνδαυλίζει
τὸν ἔρωτά των ὁ καιρὸς
καὶ τούτους πόθος ἰσχυρὸς
ὠθεῖ πρὸς γάμου κοινωνίαν.

Ἄλλ' οἱ γονεῖς των ἀπαρνοῦνται
νὰ ἐκτελέσωσι τὸν πόθον,
ὑφ' οὗ ἀμφοτέρω πληροῦνται.
Ὁ δ' ἔρως των δεινῶς τρωθεῖς,
ἀτίθασσος καὶ ἀπειθής,
αὐξάνει πανουργίας κλώθων.

Τὰς σκέψεις των τὰς ἀμοιβαίας
διὰ νευμάτων ἐκδηλοῦσιν·
ἀπὸ ρωγμῆς τοίχου λαθραίας
εὐρόντες δίοδον φωνῆς,
ὅταν κοιμῶνται οἱ γονεῖς,
ψιθύροις ἐπικοινωνοῦσιν.

Καὶ τὴν πνοὴν τῶν τὴν ἰδίαν
εἰσπνέοντες διὰ τοῦ τοίχου
θερμὴν πολλάκις ἰκεσίαν
εὐθύνουσι βαρυαλγεῖς
ἐντὸς τῆς νυκτικῆς σιγῆς
διὰ φωνῆς λεπτῆς καὶ εὐήχου.

«Βάσκανε τοῖχε, ἂν κωλύης
τοὺς ἐραστάς νὰ ἐνωθῶσιν,
εὐμενεστέραν δὲν δεικνύεις
τουλάχιστον τὴν συνδρομήν,
εὐρύνων κάπως τὴν ρωγμὴν,
ὥστε ἀλλήλους ν' ἀσπασθῶσιν ;

«Ἄλλ' οὐδαμῶς ἀγνωμονοῦμεν,
ἀνθ' ὧν ἡμῖν φίλα δωρεῖσαι,
καὶ χάριν σοι ὁμολογοῦμεν
ὅτι ὁδὸν σὺ ἀσφαλῆ
εἰς ὁμιλίαν προσφιλῆ
ἡμῶν πασχόντων δὲν ἀρνεῖσαι».

Κενὰ τοιαῦτα δὲ λαλοῦντες
«χαῖρ'» ἔλεγον καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ
ἀνέπεμπον διασταυροῦντες
φιλήματά τῶν ἐν λυγμοῖς,
μὴ φθάνοντα ἐκ τῆς ρωγμῆς
ἐπὶ τὰ χεῖλη τὰ οἰκεῖα.

Οὕτω περᾶ ὁ χρόνος τήκων·
τῶν ἐρωτύλων τὴν καρδίαν·
διὸ ν' ἀπέλθωσι τῶν οἴκων
κι' εἰς ξένην μεταβῶσι γῆν
πρὸς γάμον των μίαν αὐγὴν
ρητὴν ποιοῦνται συμφωνίαν.

Τῆς συναντήσεως σημεῖον,
ὅταν ἡ νύξ τὸ πᾶν καλύψῃ,
παρὰ τὸ Νίγειον μνημεῖον
ὀρίζουσι γνωστὴν πηγὴν,
ὅπου μορέα τὴν φυγὴν
τὴν τολμηράν των θ' ἀποκρύψῃ.

Ὁ Φοῖβος φαίνεται ἐλαύνων
τὸν δίφρον του πολὺ βραδέως.
Ἦδη δ' ὁ Ζέφυρος τὴν χαῦνον
τῆς μεσημβρίας συγκιονῶν
θερμότητα τὸ δειλινὸν
δηλοῖ ἐρχόμενον ταχέως.

Κι' ἐπῆλθεν ἡ προσδοκωμένη
μετ' ἀγωνίας νύξ ἀπλοῦσα
τὸν πέπλον της. Ἡ Θίσβη βαίνει
διὰ τοῦ σκότους ἡσυχῇ
κι' ἐκλείπει πῶς ἐν ταραχῇ
τὸν οἶκον τοὺς γονεῖς λαθοῦσα.

Πέπλω πυκνῶ κεκαλυμμένη
τὸ πρόσωπον γοργόπους σπεύδει
παρὰ τὸν τύμβον καὶ προσμένει.

Ὁ ἔρωσ της τὴν νεαρὰν
παρθένον κάμνει τολμηράν.
Πέριξ αὐτῆς τὸ πᾶν καθεύδει.

Καὶ μετ' ὀλίγον ἀνατέλλει
ἐκ τῆς ἐρήμου ἢ σελήνη·
ἀκτίνων ἀργυρῶν νεφέλη
φωτίζει νῦν τὴν σκοπιάν,
ἐξ ἧς τῶν μόρων τὴν χροιάν
λευκὴν ἢ Θίσβη διακρίνει.

Ἄλλ' αἴφνης τίγρις πλησιάζει
ἀπὸ τῶν θάμνων, ὡπερ φάσμα.

Ἡ Θίσβη ἔξαλλος τρομάζει.
Ἔχει τὸ βῆμά της ἀργόν,
τὸ βλέμμα της λίαν γοργόν
κι' αἰμοβαφὲς ὀδόντων χάσμα.

Τὸ θάρρος της ἀναλαβοῦσα
εἰς λόχμην φεύγει που πλησίον
τὸν πέπλον ἐν σπουδῇ λιποῦσα.
Τὴν δίψαν της δ' ἐν τῇ πηγῇ,
-τὸ ἔνστικτον τὴν ὀδηγεῖ-
ἢ τίγρις σβήνει τὴν ἀγρίαν.

Ἐκεῖθεν δ' ἐπαναχωροῦσα
εἰς τὸν κευθμῶνά της βραδύπους
καὶ κατὰ σύμπτωσιν τυχοῦσα
τοῦ ἱματίου κατὰ γῆς
σχίζει αὐτὸ αἰμοσταγεῖς
ἀφίνουσα ὀδόντων τύπους.

Βραδύτερον ἐπὶ τὸν χῶρον
ὁ Πύραμος προσσπεύδων φθάνει
κι' ἔχνη εὐρίσκων σαρκοβόρων
ἐπὶ τῆς κόνεως θηρῶν,
καὶ μετὰ φρίκης θεωρῶν
τὸ σφάλμα του καταλαμβάνει.

Ὡς δ' αἱματόφυρτα τεμάχη
τοῦ πέπλου ἐν τῇ κόνει βλέπει,
ὠχρὸς διέτρεξεν ἐν τάχει
τὸν χῶρον πέριξ τῆς πηγῆς
καὶ μετ' ὀδυνηρᾶς κραυγῆς
τοιαῦτα ἐκστομίζει ἔπη.

«Δύο ἐρῶντας θ' ἀπολέση
αὕτη ἢ νύξ ἢ ἀπαισία.

Ἡ Νέμεσις νῦν ἄς κορέση
τὸν φθόνον της ἐπὶ τῆς γῆς,
τῆς ἀνοικτίστου της πληγῆς
σὺ θῦμα, τῆς ζωῆς ἀξία.

«Τῆς ἰδικῆς σου ἀπωλείας
αἰτία εἶμαι ἀπολύτως,
ὅστις εἰς τόπον ἐρημίας
πέισας νὰ ἔλθῃς τῆς νυκτός,
δὲν ἔσπευσα πρῶτος αὐτός
νὰ ἔλθω ἐνεργῶν ἀκρίτως.

«Δράμετε στίφη τῶν λεόντων
ἐντὸς κευθμώνων κατοικοῦντα
καὶ δι' ὀνύχων καὶ ὀδόντων
σπαράξατε πολυειδῶς
τὸ σῶμά μου καὶ ἀφειδῶς
βροχθίσατε μ' αἰμοδιψοῦντα.

«Ἄγνή μου Θίσβη, φίλη Θίσβη
ὦ διατὶ νὰ σ' ἀδικήσω ;
Οἱ μυστικοὶ ἀγάπης φλοῖσβοι
δὲν ἤρκουν μοι πρὸς τὸ παρόν,
πρὸ ἀπροόπτων συμφορῶν
φυγῆς, ἀφοῦ πιστὴ μοι ἦσο ;»

Συλλέγων δὲ τοῦ ἱματίου
τὰ ράκη ἐκ τῆς γῆς νομίζει
ὅτι ἡ Θίσβη του θηρίου
οἰκτρῶς ἐγένετο βορά,
ὡς λείψανά της δ' ἱερά
ὑπὸ τὸ δένδρον τὰ κομίζει.

Μετὰ θερμῶν δὲ φιλημάτων
βρέχων αὐτὰ διὰ δακρῶν,
«Τὸ θέλημα τῶν ἀθανάτων
ἦτο ἡμῖν, λέγει, σκληρόν,
ἀλλ' ἔπληξάν με τολμηρόν»,
τὸν δ' ἀκινάκην τοῦ ἐλκύων,

«δέξαι τὸ αἷμά μου φιλότατη,»
προσθέτει καὶ αὐτὸν πηγνύων
ἐντὸς τῶν σπλάγχνων τὰ σπαράττει
κι' ἐκσπῶν αὐτὸν ἐκ τῆς πληγῆς
πίπτ' ὑπτιος κατὰ τῆς γῆς
τοὺς ὀχθαλομοὺς ἀνοιγοκλείων.

Ὡς δ' ἐκ μικρᾶς ὀπῆς σωλήνων
μακρῶν ὑδραγωγῶν παθόντων
ἀναπηδᾷ εἰς ὕψος τεῖνον
τὸ ὕδωρ αἴφνης ἰσχυρόν
καὶ φλοῖσβον κάμνει ἠχηρόν,
ὡς ὄφρων ἐκσυριζόντων,

οὕτω τὸ αἷμα ἀναβλύζει
εἰς ὕψος ἕξοδον εὐρίσκον
καὶ τὰς λευκὰς ρᾶγας ραντίζει
τῆς συκαμίνου δαψιλῶς,
ὑφ' ἣν ὁ νέος ὁ καλὸς
σφαδάζει ἄωρ' ἀποθνήσκων.

Κι' εὐθύς μελαναυγῆ τὰ μόρα
κατέστησε τὸ αἶμα ραῖνον
κι' ἐπορφυρώθη ἡ ὀπώρα
τοῦ λύθρου του τῆ πλησμονῆ,
ὅς ἐν τῆ ρίζῃ ἀφθονεῖ
τὸ χῶμα πέριξ της παιίνων.

Ἔσμα δεύτερον

«Dixit et aptato pectus mucrone sub imum
incubuit ferro».

Ovidius.

Ἴδου δὲ νῦν ἀψοφητεῖ
καὶ φόβου μὴ ἀπηλλαγμένη
ἡ Θίσβη δακτυλοβατεῖ
ἀπὸ τῆς λόχμης ἐρχομένη.

Σπεύδει δ' εἰς τὴν πηγὴν ταχύνασα
τὸ βῆμά της, μὴ νομισθῆ
ψευσθεῖσα ἢ μικρὸν βραδύνασα
ἢ ὅτι εἶχ' ἐμποδισθῆ.

Τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ τῆ ψυχῆ
ἀναζητεῖ περὶ τὸ μέρος
τὸν Πύραμον ἐν ταραχῆ.
Πῶς δὲν προσήρχετο ἐγκαίρως;

Ἐκ πόθου ἤδη κατεφλέγετο
τὸν ἔραστὴν ν' ἀγκαλισθῆ,
κατ' οἶκον ὅ,τι δὲν ἐλέγετο
ἀφόβως νὰ τῷ ἐκφρασθῆ,

τοὺς λάμποντάς του ὀφθαλμοὺς
ἀκόρεστος νῦν νὰ φιλήσῃ,
τοὺς ἐνδομύχους του παλμοὺς
ἀκροῶμένη ν' ἀριθμήσῃ,

ν' ἀγγεῖλῃ πόσον ἐκινδύνευσεν,
ἐλθοῦσα πρῶτ' εἰς τὴν πηγὴν,
πῶς τὴν ψυχὴν της ἔσαγήνευσεν,
ὥστ' ἔστερξεν εἰς τὴν φυγὴν.

Τὸ δένδρον βλέπουσ' ἀπορεῖ,
ἂν αὕτη εἶναι ἡ μορφὴ του
ἀπὸ λευκῶν πρὶν πορφυροῖ
ἐγένοντο νῦν οἱ καρποὶ του.

Οὕτω δ' ἐπὶ μικρὸν διστάζουσα
κι' ἐκ τῆς μορέας εἰς τὴν γῆν
τὸ βλέμμ' ἀμοιβαδὸν ριπτάζουσα
στρηνῆ ἐξέβαλε κραυγὴν.

Τὸ πρόσωπόν της ὠχρῖα
τοῦ πύξου ἐκλάβον τὸ χρῶμα,
δὲν εἶναι φάσμα ἢ σκιά,
παρὰ τῆ ρίζῃ σπαίρει σῶμα.

Ὡς δὲ τὸν πόντον μόλις θίξασα
πνοὴ ἀνέμου ρυτιδοῖ,
οὕτως εὐθύς ἡ Θίσβη φρίξασα
συγχύζεται καὶ ὀρρωδεῖ.

Μικρὸν προβᾶσα ἐν σιγῇ
κι' αἰμόφυρτον χαμαὶ ἰδοῦσα
τὸν Πύραμον βαρυαλγεῖ
κι' εὐθύς τὰς χειρᾶς της κροτοῦσα

τὰ στέρνα της δεινῶς ἐσπάραξε,
τὴν κόμην της δὲ μεθ' ὀρμῆς
ἐκτίλλουσα τὸ πᾶν ἐτάραξε
ταῖς οἰμωγαῖς καὶ ὀδυρμοῖς.

Τὸν φίλον της καταφιλεῖ
ἀλλόφρων περιπτυσσομένη
κι' εἰς τὴν μορφὴν του δαψιλῆ
τὰ δάκρυά της στάγδην ραίνει,

Μάτην ἀπομυζᾷ τὴν χαίνουσαν
πληγὴν καὶ προσπαθεῖ πνοὴν
νὰ ἐμφυσήσῃ εἰς τὴν φαίνουσαν
τὸν λοίσθιον παλμὸν ζωῆν.

«Πύραμε, — κρᾶζει τὴν ψυχρὰν
ὡς λίθον ὄψιν του φιλοῦσα, —
τίς μόιρα τελευτὴν σκληρὰν
οὔτω σοὶ ἔδωκε φθονοῦσα;

«Πῶς, Πύραμε, τὸ μάγον στόμα σου
λόγους γλυκεῖς δέν μοι λαλεῖ;
Πῶς δὲν ἀνοίγεις αὔθις τῶμμα σου;
Ἴδου ἡ Θίσβη σὲ καλεῖ.

«Πύραμε, βλέψον πρὸς τὴν σὴν
Θίσβην κι' ἐπάκουσον καλούσης,
ἄχ! τὴν χαρὰν τὴν περισσὴν
ἴδς ἠφάνισεν. Ἐμπούσης.

«Ἄνθ' ὑμεναίου, ὃν ἐπόθησας,
— ὦ εἰρωνία τραγικὴ! —
εἰς θάνατον σαυτὸν ἐξώθησας.
Ἄπέπτῃς ὄνειρον γλυκύ.

«ὦ Πύραμε, ἐγγὺς θρηνεῖ
ἢ Θίσβη σου, ἀπόκριναι μοι·
ὁ λογισμός μου ἀδρανεῖ,
ὁ ὀφθαλμὸς ἀχλύος γέμει.»

Βαρὺς ὁ Πύραμος τὰ ὄμματα
μόλις ἀνοίγει κεκμηκῶς,
ἀκούων προσφιλῆ ὀνόματα
καὶ αὖθις κλείει διαρκῶς.

Ἡ δὲ προσβλέψασα ἐγγὺς
τὸν πέπλον τῆς κατεσχισμένον
κί' αἰμοβαφῆ ἐπὶ τῆς γῆς
τὸν ἀκινάκην ἐρριμμένον,

τὴν παρεξήγησιν ἐνόησεν,
ἧς θυμὰ ἦτ' ὁ ἐραστῆς
καὶ τὰδ' ἢ τλήμων ἐπεβόησεν
ἀγάπης ρήματα πιστῆς :

«Διὰ τῆς σῆς αὐτῆς χειρὸς
ἐκὼν ἀπέθανες ἀκαίρως
κί' αἰτία μόνη εὐχερῶς
ἐγένετο ὁ πρὸς με ἔρωσ·

«ἄλλ' εὐτολμόν μοι τὸν βραχίονα
κι' ἐγὼ οὐχ ἤττον ἐννοῶ
κι' εἰς κόσμον ν' ἀναβῶ βελτίονα
τοῦδε οὐδόλως δειλιῶ.

«Ὁ ἔρως, ὅστις ἰσχυρὸς
ἐντὸς τῶν στέρνων μου φωλεύει,
πρὸς τὴν δι' ἰδίας μου χειρὸς
σφαγὴν δυνάμεις μοι χαλκεύει.

«Ἡ αἴτιος εἰς τὸν ἐρώμενον
τοῦλέθρου του θὰ παραστῆ
ἅμα εἰς τοῦτον ἀποιχόμενον
καὶ συνοδῆτις του πιστή.

«Ναί, σέ, ὅστις ὑπ' οὐδενὸς
ἄλλου πλὴν τοῦ θανάτου μόνου
οὕτως ἐπέπρωτο δεινῶς
ἐν ἐπαράτῳ στιγμῇ χρόνου

«ν' ἀφαρπασθῆς ἐμοῦ, ἀκλόνητος
ἢ Θίσβη σου ἀκολουθεῖ
κι' ἐρώτων μνήμη ἀλησμόνητος
εἰς τὸν αἰῶν' ἄς τηρηθῆ.

«Σεῖς δ', ἢ τὸν Πύραμον κι' ἐμὲ
ἐπὶ τῆς γῆς οἴμοι! τεκόντες,
οὓς παρακλήσεις μας θεομαί
δὲν ἔκαμψαν, νῦν ἐπιδόντες

«τὸ τέλος τοῦτο τὸ ἀδόκητον
μὴ ἀποκρούσητε εὐχὴν
μελλοθανάτου, ἢ ἀνώτατον
παντὸς τυγχάνει κατ' ἀρχήν.

«Οὓς ἔρωσ ἔξευξε σφοδρὸς
κι' ὑστάτη ἐν τῷ βίῳ ὥρα,
τάφος κοινὸς καὶ σκιερὸς
ἄς κρύψη ἐν ἀπόπτῳ τῶρα

«κι' ἐπὶ μαρμάρου χρυσοῖς γράμμασι
χαράξατ' ἔλεγον βραχὺν
ἔξιλεοῦντες θυμιάμασι
τὴν τεθλιμμένην μας ψυχὴν.

«Ὡσεὶ αὐγῆς ἐαρινῆς
ρόδα ἀπήνθησαν μοιραίως
μύρων μεστὰ καὶ καλλονῆς
ἔπληξε λαίλαψ στιγμιαίως.

«**Ὁ Πύραμος** κ' ἡ **Θείσβ'** ἠνώθησαν
ὑπὸ τὴν πλάκ' αὐτοχειρὶ
ἀποθανόντες κ' ἐκαρπώθησαν
τοῦ ἔρωτός των **τολμηροί.**»

«**Καὶ** σύ, ὦ δένδρον, σιγηλὸς
μάρτυς τῆς μοίρας ἀμφοτέρων
τοῦλέθρου τήρησον καλῶς
τεκμήριον, ὡς πένθος φέρον.

«**μελαναυγεῖς**, οὐχὶ λευκάζοντας,
εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς σοὺς καρπούς
καὶ πορφυροῦς ὡς αἷμα στάζοντας
τοὺς ὑποξύνους των ὀπούς.»

Ταῦτα εἰποῦσα τὴν αἰχμὴν
εἰς τὸ σπαργῶν στέρονον ἐγγίξει
καὶ τὴν λεπίδ' ἔτι θερμὴν
ἐξ αἵματος διαβυθίζει

εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἠ δειλαιοῦ
καὶ πίπτουσα μόλις θροεῖ:

»**ὦ Ζεῦ**, γενοῦ ἡμῖν νῦν ἴλεως
καὶ πάντες οἱ λοιποὶ θεοί.»

Ἄλλ' εἰσηκούσθη ἡ εὐχὴ
εὐθύς ὑπὸ τῶν ἀθανάτων.
Εἰς τάφον μαρμαροτευχῆ
ἔτέθ' ἡ κόνις τῶν φιλτάτων

μετὰ κηδείαν των πανδήμιον....
Νῦν δ' ὠριμάζων ὁ καρπὸς
ὡς τοῦ θανάτου των ἐνθύμιον
εἶναι ἐκ πένθους μαυρωπός.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΑΙΣΜΑΤΙΑ

(δεκατετράστιχα)

Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ - Ο ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ - Η ΣΥΡΙΓΕ

ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ - Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ

ΑΙΣΜΑΤΙΑ

(Δεκατετράστιχα)

I

Η ΣΕΜΙΡΑΜΙΣ

«Es gibt auf Erden kein himmlisches Glück
es gibt nur irdischen Wonne».

Al. Aar.

α'

Ἐν τῇ γαλήνῃ τῆς νυκτὸς ἤχεϊ βατράχων ἄσμα
στορνές, λυγρόν, ἀπαίσιον ἀπὸ τοῦ καλαμῶνος
τὸν ὕπνον τῆς εὐδαίμονος λικνίζει Βαβυλῶνος,
ἧς τοὺς ἐφήβους ἐλλοχᾷ τὸ τοῦ θανάτου φάσμα.

Παρόχθιοι ἰσοῦψεῖς ὀρθοῦνται τύμβων στίχοι,
ἐν οἷς σωμάτων εὐπαγῶν τὴν ρώμην καὶ τὸ κάλλος
κατέχωσεν ἡδυπαθῶν νυκτὸς ὀργίων σάλος.

Ἐκλάμπουσι τὰ μιαρά, ὑψίπυργα κι' εὐτείχη

τῆς βασιλίσης μέγαρα. Ποικίλας ἀνταυγείας
εὐάκτινας ἐπὶ τὸν ροῖν τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου
τὸν ἤρεμον ἐκχέουσιν ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ἐπὶ τῶν τύμβων ὡς σκιαὶ νυκτεριναὶ πλανῶνται
τὰ τῶν θυμάτων πνεύματα καὶ ἅμα μετ' ἀκράτου
πικρίας ψιθυρίζοντα τὰ μέγαρα θεῶνται.

β'.

«Πάλιν θαλῖαι κι' ἑορταὶ καὶ πάλιν νέος ἦρως.

Ἡ τῶν θελγέτρων τῆς παγίς, εἰς ἣν τις πρόφρων πίπτει,
τὸν θάνατον μεθ' ἡδονῆς ἀπροσπελάστου κρύπτει.

Εἷς τύμβος πρὸ τοῦ λυκαυγοῦς εἶναι καὶ τούτου κλῆρος.

«Νῦν ἐκμυζῶν ἀκόρεστος τὴν εὐτυχίαν πίνει

ἐν τοῖς θερμοῖς περιπτυγμοῖς Μαινάδος βακχευούσης·

πρὸς τί ζωὴ μονότονος τῆς ἡδονῆς λιπούσης;

Τίς τὴν τῆς Σεμιράμιδος ἀγκάλην δὲν προκρίνει;

«Ἄν εὐτυχία ἐν τῇ γῆ ἐλλείπη οὐρανία

καὶ ἡδοναὶ ἐφήμεροὶ φαιδρύνωσι τὸν βίον,
τί ἢ ἀπόλαυσις μακρὰ ἂν εἶναι ἢ βραχεῖα;»

Πρόσατενίζουσιν ἐκεῖ. Ἄνοιγεται ἡ πύλη.

Δοῦλοι ἐξέρχονται, οἱ μὲν μετὰ φανῶν καὶ πτύων,
οἱ δὲ μετὰ νεκροῦ, πρὶν ἢ ἡ ἕως ἀνατείλη

II

Ο ΣΕΣΩΣΤΡΙΣ

«Τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἅπαντα· πολλάκις μὲν ἔκ· κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσι μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπίους κλίνουσιν».

Ἀρχιλόχος

α'

Ὁ τῆς Αἰγύπτου Φαραὼ καὶ μέγας στρατηλάτης
ἐπὶ χρυσείου ἄρματος ἐν ὄπλοις ἐπωχεῖτο·
ὑψαύχην κί' ὑπερήφανος ἐπὶ τῇ νίκῃ ἦτο,
ἦν ἦρεν ὁ στρατὸς αὐτοῦ, πεζός τε καὶ ναυβάτης.

Εἰς τὸν ὑψίπυλον ναὸν τοῦ Φθαῖ καὶ δαιδαλώδη
ἐχώρει ἡ θεοπροπέης βασίλειος πομπεία.
Εὐγνωμοσύνης τῷ θεῷ προέκειτο θυσία,
δι' ὄνπερ ὄλβον ἔδωκε τῇ χώρᾳ ὄνειρώδη.

Ἄλαλαγμοὶ χαρμόσυνοι, ὦδαί καὶ εὐφημίαι
μετὰ τυμπάνων καὶ αὐλῶν ἐνθουσιῶντος πλήθους
ἐκδέχονται τοῦ Φαραὼ τὴν πάροδον ὄξειαι.

Ὁ Σέσωστρις πρὸς τοὺς ρυμούς, παρ' οἷς ὑπεξευγμένη
τετραὸς ἀνάκτων ἔστενε, μετ' ἀγερώχου ἦθους
νεύει καὶ ἀγαλλίασιν ἡ ὄψις του ἐκφαίνει.

β'

Τοὺς ὑποζύγους ἀνακτας ὅτε χειρὶ προσψαύει,
ὅτε δὲ λόγοις κερτομεῖ καὶ ἔλαφρῶς μαστίζει.
Τὴν κεφαλὴν του τούτων εἰς ὀπίσω στροφαλίζει
καὶ μειδιῶν τοῦ ἄρματος τῆς θεᾶς ἀπολαύει.

«Πῶς, δοῦλε, σὺ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφεις;
τὴν αἴγλην μὴ ἀναζητεῖς τοῦ πάλαι στέμματός σου;»
«Οὐχί, τοὺς γύρους τοῦ τροχοῦ βλέπω τοῦ ἄρματος σου
καὶ ἀποροῶ ἐπὶ τῆς γῆς δι' ἧς ἰδέας τρέφεις.

«Τὸ κάτω μέρος τοῦ τροχοῦ βλέπω πῶς ἀνυψοῦται
καὶ πῶς τὸ ἄνω ἐν ριπῇ πρὸς κάτω καταπίπτει».
Τὸ πρόσωπον τοῦ Φαραὼ ἀμέσως πελιδνοῦται.

Δάκνων τὰ χεῖλη ξιφουλκεῖ καὶ τοὺς ἱμάντας σχίζει
τῶν ὑποζύγων, ἐνεῶν. Ἐλευθερῶν δὲ κρούπτει
τὴν ταραχὴν καὶ μετ' αὐτῶν εἰς τὸν ναὸν βαδίζει . . .

III

Η ΣΥΡΙΓΓΕ

«Dumque ibi suspiret natos in harundine ventos
effecisse sonum tenuem similemque querenti»

Ovidius

α'

Πόσον ἤδὺ τῆς σύριγγος τὸ μέλος τὴν ἑσπέραν!

Ἡ Νύμφη ὑπακούσασα ἀπὸ τῶν καλαμώνων
προβάλλει καὶ δεικνύουσα γραμμὰς μελῶν εὐτόνων
ὡς κύκνος διανήχεται ἐπὶ τὸν βράχον πέραν.

Εἶναι τὸ μέλος διαυγές, λυσίπονον, θυμῆρες
καὶ βαθμηδὸν ἐκχύνεται ἐπὶ τὰ πέριξ μέρη·
ὁ Ζέφυρος μετὰ ριπῶν ἠδύπνων αὐτὸ φέρει
εἰς τὸν εὐρὸν ὀρίζοντα, μαγείας ἔνθου πλήρες.

Ἡ Νύμφη ὀλισθαίνουσα ἠρέμα διασχίζει
τὰ κρυσταλλοφανῆ νερὰ τῆς λίμνης ἀταράχου
καὶ ἀναδῦσα ἔκπαγλος εἰς κάλλος προσεγγίζει,

ὅπου ὁ Φαῦνος ἔμμουσος τὴν σύριγγα ἐμπνέει
ἐφ' ὑψηλοῦ καθήμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης βράχου.
Ἀκροωμένη βάλαμον τῷ ἄλγει της ἐγχείει.

β'

Τῆς λίμνης αἱ χαρίεσσα ἄκται καὶ οἱ κολπίσκοι,
τὰ περικείμενα βουνά, αἱ εὐθαλεῖς κοιλάδες,
οἱ σταχυοβριθεῖς ἄγροί, αἱ λειῖαι πεδιάδες,
τὰ δάση τὰ πυκνόφυλλα, οἱ εὐγραμμοὶ λοφίσκοι,

ἀκούουσι σιωπηλὰ τῆς σύριγγος τὸ μέλος.

Συγκίνησῖς τις πανταχοῦ καὶ τρόμος ὑποβόσκει
καὶ ψίθυρος ὑπόκωφος τῆδε κἀκεῖσ' ἐκθρόσκει
δηλῶν ἀλγῶν ἐπούλωσιν καὶ παραπόνων τέλος.

Καὶ σβέννυται ἡ χλιαρὰ κι' ἔρατεινὴ ἡμέρα
ἡρέμα καὶ γαλήνιος μετὰ τῆς μελωδίας,
ἥτις πληροῖ ἠδύτητος τὸν ἀχανῆ αἰθέρα,

καὶ ἀποθνήσκει. Τὴν ζωὴν τῆς γῆς πρὸς τὶ νὰ θέλῃ
ἡ ἔχουσα ἐντάφιον ἀρρήτου ἀρμονίας
τὰς στοναχάς, ὡς ὕστατον ἢ σύριγξ αὐτῇ στέλλει; . . .

IV

ΤΟ ΚΟΛΟΣΣΑΙΟΝ

«Wo der Himmel Blumens treut,
da darf ein Menschenkind nicht fluchen»

H. Allmers

α'

Πελώριον, περιφερές, ὡς ὄγκος ἐκ μαρμάρου,
ἐντός του κοῖλον ὡς κρατὴρ σβεσθέντος ἠφαιστείου
ὀρθοῦται οἰκοδόμημα ἀφράστου μεγαλείου,
φρικτῶν δὲ πάλαι τέρψεων καὶ εἶδεχθῶν Ταρτάρου.

Εἶναι τὸ αἱματόβρεκτον ἐν Ρώμῃ Κολοσσαῖον,
τὸ ἀμφιθέατρον λαοῦ, οὗ ὥσπερ ἡ ἀνδρεία
ἐν τῇ ἀκμῇ ἐξέλαμψε, καὶ ἡ θηριωδία
κατέπνιξ' ἐν τῇ πτώσει του πᾶν αἴσθημα γενναῖον.

Πῶς σήμερον ὁ ἥλιος περιχρσοῖ γελόεις
τὰ ἀμαυρὰ ἐρείπια! Ποία πνοὴ εὐώδης
ἐκχύνεται ἐκ τῶν ἀνθῶν καὶ τῆς ἐκφύσης χλόης!

Ἐποῖα σμήνη μελισσῶν καὶ γρούλλων μελωδία,
κωδῶνων δ' ἤχος τῶν ναῶν μακρόθεν ὄνειρώδης
καὶ ψίθυροι ἠδονικοὶ καὶ πάλιν ἠρεμία!

β'

Ποία πραγμάτων ἀλλαγὴ τῶν χρόνων στρεφομένων !

Καὶ ἄλλοτε ; Ὅπλων κλαγγή, συγκρούσεις μονομάχων,
ὄλολυγμοὶ καὶ στεναγμοὶ καὶ οἴμωγαὶ ἀμάχων
ὑπὸ θηρῶν αἰμοδιψῶν οἰκτρῶς σπαρασσομένων·

κι' ἐκ τῶν κερκίδων ἰαχαί, φωναί, χειροκρουσία,
καγχάσματα καὶ συριγμοὶ λαοῦ ἀναριθμήτου,
παίδων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, θεάτρου ἀναλγήτου.
— Λαέ, πῶς σὲ κατέστησεν ἡ κοσμοκρατορία! —

Καὶ ὅμως, ὅστις σήμερον τὸν τόπον ἴδῃ τοῦτον,
τὸν τόσον ἤρεμον, φαιδρόν, ἅς μὴ τὸν καταρᾶται·
διότι, ὅπου ἥλιος φεγγοβολεῖ τοσοῦτον

καὶ οὐρανὸς ἀνέφελος τὴν δρόσον του χαρίζει
εἰς χλόην, ἣτις ἕκαστον ἔαρ ἀναγεννᾶται,
οὐχὶ κατάραν, ἀλλ' εὐχὰς πρέπει νὰ ἐκστομίζη . . .

V

Ο ΑΛΑΡΙΧΟΣ

«Ότε ἦλθεν ὁ αὐθάδης Ἀλαρίχος εἰς Ἀθήνας,
ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν τῆς χύνουσα χρυσοῦ ἀκτῖνας
ἡ μεγάλη τοῦ Φειδίου Ἀθηνᾶ κατέβη τότε
καὶ ἐξεπλάγησαν τοῦ Γότθου στρατηγοὶ καὶ στρατιῶται»
Ἀλέξ. Σούτσος.

α'

Τὴν ἔνδοξον Ἀκρόπολιν πρὸς λείαν διψαλέων
βαρβάρων Γότθων ἄγρια ὄρδαὶ περικυκλοῦσιν·
ὠρύνονται ὡς λέοντες καὶ ῥόπαλα δογοῦσιν
πρὸ τῶν πυλῶν τῶν χρυσοργῶν τῶν θείων προπυλαίων.

«Τὰς πύλας καταρρίψατε, ἰστάμενος ἐφ' ἵππου
ὁ βασιλεὺς Ἀλάριχος ἀδημονῶν προστάσσει·
τὸ κάλλος τὸ αἰώνιον τὸ ἐν τῇ γῆ συμπάση
ἐξημνηθὲν νὰ ἴδωμεν τοῦ οὐρανίου τύπου».

Λίθοι, χρυσὸς καὶ ἄργυρος τοῦ ἱεροῦ τεμένους,
ἅπερ ἐν ἀναθήμασιν, ὡς χάσμα τῶν αἰώνων,
ἔσμίλευσεν ὁ μέγας νοῦς τοῦ θειοτάτου γένους.

ἔξέκαιυσαν τὸ ἔνστικτον τῆς ἀρπαγῆς καὶ βίας
τῶν τῆς νυκτὸς καὶ λαίλαπος τῆς δυσσαοῦς ἐγκόνων.
Αἱ πύλαι κατερρίφθησαν μετὰ πληγὰς ἀγρίας.

β'

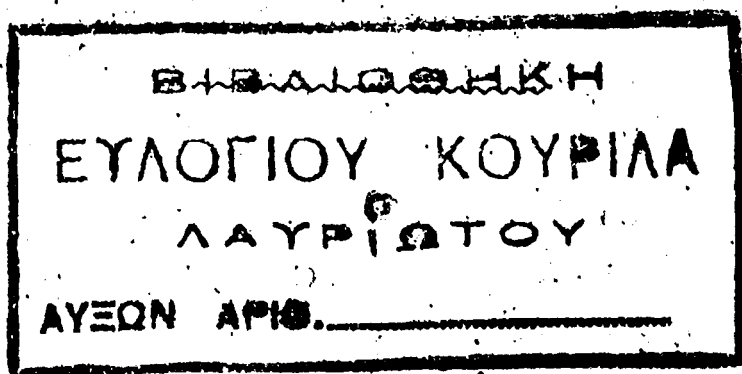
Εἰς τὴν Ἀκρόπολιν πτηνοὶ εἰσέρχονται σκιρτῶντες,
ἀλλ' ἴστανται ἀκίνητοι πρὸ τῆς ἐκπάγλου θεάς.
Χρυσοπορφύρους χύνουσι μαρμαρυγὰς ὠραίας
οἱ μαρμαρόκτιστοι ναοί, μεστοὶ μαγείας ὄντες.

Τοῦ Παρθενῶνος ἤρεμον τὸ θεῖον μεγαλεῖον
καὶ κάλλος τὸ αἰώνιον ἐν τῷ φωτὶ τρανοῦται
καὶ τὸ χαλκῆρες ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς ὑψοῦται
πρὸ τῶν ὀμμάτων των δεινὸν τὸ κράνος ἐπισεῖον.

Ἡ ἐρυσίπολις θεὰ φόβον αὐτοῖς ἐμβάλλει
ἕξακοντίζουσ' ἀστραπὰς καὶ πλήρης μυστηρίου
πρὸς τοὺς βεβήλους βλοσυρὰ τὸ ἔγχος ἀναπάλλει.

Ὁ Βασιλεὺς τοῖς μαχηταῖς τὴν ἄφοδον σαλπίζει
καὶ φεύγουσιν ἀκράτητοι τὴν Κόρην τοῦ Φειδίου.
Τὸ κάλλος αὐθις εἰς τὴν γῆν ἐκεῖθεν σελαγίζει . . .

Τ Ε Λ Ο Σ

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Πρόλογος	
Ὁ Πολυκράτης ἢ τὸ θεῖον φθονερόν	7—18
Ὁ Ἴβυκος	19—33
Ὁ Κυπάρισσος	35—49
Ὁ Νάρκισσος	51—81
Ὁ Φαέθων	83—121
Ὁ Πύραμος καὶ ἡ Θίσβη	123—141
Παράρτημα : Ἀσμάτια	143—154

